

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. 3. 2019 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kurfiřta a přísedících Anny Prokopové a Jaroslavy Vavrouchové,

takto:

Obžalovaný **F.L.**

nar. XXXX, dělník, trvale bytem v XXXX, XXXX, naposledy bytem v XXXX, XXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXX,

je vinen, že

1) v přesně nezjištěné době od roku 2011 do listopadu 2013 v místě bydliště v XXXX, XXXX, ve společně obývaném domě, pohružkami domácího vězení, zákazem přístupu na počítač a televizi, využitím nízkého věku poškozené, její lidské i sexuální nezkušenosti a svého postavení rodiče v domácnosti, vícekrát přiměl svoji nezletilou dceru L. L., nar. XXXX, k pohlavnímu styku, při kterém ji oblečenou i nahou osahával a líbal na těle, na krku, na prsou, na břichu, na vagíně, přiměl poškozenou osahávat ho na varlately, brát jeho penis do úst a lízat mu ho, zatímco sám si penis třel, následně ejakuloval do úst poškozené nebo na ni, to vše proti vůli poškozené, která dávala slovně najevo svůj nesouhlas a nelibost, prosila obžalovaného, aby svého jednání zanechal, na což jí obžalovaný říkal, že to musí vydržet, že to obžalovaný musí dokončit, to vše se záměrem se sexuálně uspokojit a s vědomostí, že je poškozená mladší 15 let,

2) v přesně nezjištěné době od roku 2015 do 26. 7. 2017 v místě bydliště v XXXX, ul. XXXX, ve společně obývaném bytě, pohružkami domácího vězení, zákazem přístupu na počítač nebo

televizi, delším zavřením v koupelně, využitím nízkého věku poškozené, její lidské i sexuální nezkušenosti a svého postavení rodiče v domácnosti, kterému byla dcera svěřena do výchovy, která otce respektovala a poslouchala, ve více případech přiměl svoji dceru L. L., nar. XXXX, k pohlavnímu styku, při kterém ji osahával a líbal na nahém těle, na krku, na prsou, na břichu, na vagíně, pokoušel se jí zasouvat prsty do vagíny, nutil ji osahávat ho na varlatech, brát jeho penis do úst a lízat mu ho, zatímco sám si penis třel, následně ejakuloval do úst poškozené nebo na ni, opakovaně se snažil zasunout poškozené penis do vagíny a do análního otvoru, to vše proti vůli poškozené, která dávala slovně i fyzicky najevo svůj nesouhlas, prosila obžalovaného, aby svého jednání zanechal, protože pro ni bylo bolestivé, přitom plakala a křičela, na což jí obžalovaný říkal, že to musí vydržet, že to obžalovaný musí dokončit, poškozená uhýbala tělem, snažila se držet nohy rovně, škrábala na ramenu a při pohlavním styku tiskla nohy k sobě, aby je nemohl rozevřít a snáze do ní penisem vniknout; v jednom případě poškozené pouštěl obrazové pornografické záznamy, aby se naučila, jak má správně obžalovaného stimulovat a jednou nabídl poškozené 500,- Kč, když svolí k vaginálnímu styku, to vše se záměrem se sexuálně uspokojit a s vědomím, že poškozená je mladší 15 let,

přestože si byl vědom negativního dopadu svého chování na další psychický vývoj a zdraví poškozené; poškozená se v důsledku jeho jednání poškrábala žiletkou na ruku, po dobu přibližně jednoho měsíce trpěla lehkou formou posttraumatické stresové poruchy, se zvýšeným rizikem, že se u ní projeví problémy v sexualitě, které mohou komplikovat partnerské vztahy, objeví se atypický vývoj osobnosti až do reálné poruchy se sklony k závislosti na návykových látkách, poruchám příjmu potravy, depresím, úzkostem a narušení sebepečení,

t e d y

- jiného zneužitím bezbrannosti donutil k jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží a spáchal uvedený čin na dítěti mladším patnácti let (v bodě 1),
- jiného pohrůzkou násilí a zneužitím bezbrannosti donutil k pohlavnímu styku souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a spáchal uvedený čin na dítěti mladším patnácti let (v bodě 2),
- vykonal soulož s příbuzným v pokolení přímém (v bodě 2),
- úmyslně ohrozil citový a mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu, závažným způsobem porušil svou povinnost o dítě pečovat a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu (v bodě 2),

t í m s p á c h a l

- zločin znásilnění podle § 185 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku (v bodě 1),
- zločin znásilnění podle § 185 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku (v bodě 2),
- přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku (v bodě 2),
- přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku (v bodě 2)

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 43 odstavec 1 a § 185 odstavec 3 trestního zákoníku **úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 (deseti) let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 99 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení sexuologické, formou ústavní.**

Odůvodnění:

1. Na úvod je nutné uvést, že tento rozsudek byl vyhlášen poté, co byl usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 To 52/2018 - 615 zrušen předchozí rozsudek soudu prvního stupně ze dne 24. 7. 2018, č. j. 10 T 7/2018 -575, jímž byl obžalovaný F.L. uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokusem přečinu soulože mezi příbuznými podle § 21 odst. 1 a § 188 tr. zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), písm. d) tr. zákoníku, kterých měl dopustit vůči poškozené nezletilé L. L. jednáním popsáním v rozsudku v době od roku 2013 do 26. 7. 2017 v místě bydliště nejprve v XXXX a poté v XXXX. Ve zrušujícím usnesení odvolací soud určil vodítka pro další činnost nalézacího soudu, v jakém směru má být dokazování doplněno, jakým skutečností a okolnostem se má nalézací soud věnovat a kterými úvahami se má zabývat. Kde se důkazní situace a právní hodnocení nezměnily, toto odůvodnění vychází z odůvodnění předchozího rozsudku. Ve zbytku odůvodnění obsahuje změny a doplnění, které přineslo trestní řízení po předchozím zrušeném rozsudku.
2. Po provedeném dokazování soud zjistil, že poškozená nezletilá L. L., nar. XXXX, je vlastní dcerou obžalovaného F. L. ze soužití se svědkyní Z. Š. Do listopadu 2012 žila nezletilá poškozená s oběma rodiči v XXXX. Ti se však rozešli a dne 26. 11. 2012 uzavřeli mimosoudní dohodu, že nezletilá poškozená L. bude nadále žít s otcem (obžalovaným) v XXXX. Matka se s mladší sestrou odstěhovala do jiného bydliště v XXXX. Od té doby byla poškozená výhradně ve výchově otce - obžalovaného, což stvrdil i rozsudek Okresního soudu v XXXX z října 2013. Do listopadu 2013 nezletilá poškozená bydlela s otcem v XXXX, pak se přestěhovali do nového bydliště v XXXX. V novém místě žili obžalovaný s nezletilou poškozenou ve dvoučlenné společné domácnosti, až do zadržení obžalovaného.
3. Na základě dokazování dospěl soud k přesvědčení, že od přesně nezjištěné doby v roce 2011 do listopadu 2013 v místě bydliště v XXXX, ve společně obývaném domě, pohrůzkami domácího vězení, zákazem přístupu na počítač a televizi, využitím nízkého věku poškozené, její lidské i sexuální nezkušenosti a svého postavení rodiče v domácnosti, vícekrát přiměl svoji nezletilou dceru L. L., nar. XXXX, k pohlavnímu styku, při kterém ji oblečenou i nahou osahával a líbal na těle, na krku, na prsou, na břichu, na vagíně, přiměl poškozenou osahávat ho na varlatech, brát jeho penis do úst a lízat mu ho, zatímco sám si penis třel, následně ejakuloval do úst poškozené **nebo na ni**, to vše proti vůli poškozené, která dávala slovně najevo svůj nesouhlas a nelibost, prosila obžalovaného, aby svého jednání zanechal, na což jí obžalovaný říkal, že to musí vydržet, že to obžalovaný musí dokončit, to vše se záměrem se sexuálně uspokojit a s vědomostí, že je poškozená mladší 15 let.
4. Poté došlo k přetržce v trestném jednání obžalovaného. Z výpovědi poškozené vyplynulo, že po přestěhování do XXXX v listopadu 2013 jí otec ze začátku nic nedělal. Poškozená tuto dobu nebylo schopna přesněji vymezit. Nejprve uváděla přetržku v jednání dva roky, poté jeden rok,

respektive si myslela, že první rok v XXXX jí obžalovaný nic nedělal. Vzhledem k uvedenému vymezil nalézací soud období, kdy došlo k dalšímu jednání obžalovaného až na přesně nezjištěné obdobím roku 2015, při zohlednění časového údaje pro obžalovaného nejpriznivějšího.

5. Dále dospěl soud dále k závěru, že v přesně nezjištěné době od roku 2015 do 26. 7. 2017 v místě bydliště v XXXX, XXXX, ve společně obývaném bytě, pohrůžkami domácího vězení, zákazem přístupu na počítač nebo televizi, delším zavřením v koupelně, využitím nízkého věku poškozené, její lidské i sexuální nezkušenosti a svého postavení rodiče v domácnosti, kterému byla dcera svěřena do výchovy, která otce respektovala a poslouchala, ve více případech přiměl svoji dceru L. L., nar. XXXX, k pohlavnímu styku, při kterém jí osahával a líbal na nahém těle, na krku, na prsou, na břichu, na vagíně, pokoušel se jí zasouvat prsty do vagíny, nutil ji osahávat ho na varlatech, brát jeho penis do úst a lízat mu ho, zatímco sám si penis třel, následně ejakuloval do úst poškozené nebo na ni. Navíc se opakovaně snažil zasunout poškozené penis do vagíny a do análního otvoru, to vše proti její vůli, která dávala slovně i fyzicky najevo svůj nesouhlas, prosila obžalovaného, aby svého jednání zanechal, protože pro ni bylo bolestivé, plakala a křičela při něm, na což jí obžalovaný říkal, že to musí vydržet, protože to obžalovaný musí dokončit. Poškozená mu uhýbala tělem, snažila se držet nohy rovně, škrábala ho na ramenou a při pohlavním styku tiskla nohy k sobě, aby je nemohl rozevřít a snaže do ní penisem vniknout. V jednom případě obžalovaný poškozené pouštěl obrazové pornografické záznamy, aby se naučila, jak má správně obžalovaného stimulovat a jednou nabídl poškozené 500,-Kč, když svolí k vaginálnímu styku, to vše se záměrem se sexuálně uspokojit a s vědomím, že poškozená je mladší 15 let.
6. Obžalovaný vše činil s vědomím záporného vlivu svého jednání na další psychický a zdravotní rozvoj poškozené. Poškozená se v důsledku jeho jednání škrábala žiletku na rukou. Přibližně po dobu jednoho měsíce trpěla lehkou formou posttraumatické stresové poruchy. Vzniklo u ní zvýšené riziko, že bude trpět problémy v sexualitě, které mohou komplikovat partnerské vztahy, objeví se atypický vývoj osobnosti až do reálné poruchy se sklony k závislosti na návykových látkách, poruchám příjmu potravy, depresi, úzkostem a narušení sebepojetí.
7. K tomuto závěru soud dospěl zejména na základě dvou stěžejních důkazů. Prvním byla výpověď poškozené L. L. z přípravného řízení, u které soud, s ohledem na možnost nepříznivého ovlivnění duševního a mravního vývoje poškozené a vzhledem k intimitě údajů, které byly v jejím výslechu probírány, rozhodl o přečtení protokolu o výslechu z přípravného řízení podle § 102 odstavec 2 trestního řádu (č.l. 85-89). Poškozená byla vyslýchána jako osoba mladší 18 let dne 28. 7. 2017 v přítomnosti pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí, obhájkyň, státní zástupkyň a opatrovníka. Poškozená nejprve popisovala svou rodinnou situaci, dřívější soužití s celou rodinou a pozdější soužití pouze s otcem. Vyjadřovala se ke způsobu obživy obžalovaného a jeho vlastnímu partnerskému životu, kdy uvedla, že otec měl v minulosti tři přítelkyně. Dále se poškozená vyjádřila k vlastním osobním a příbuzenským vztahům, ke vztahu k oběma rodičům i k ostatním příbuzným. Při výslechu poškozená hodnotila vztah s otcem jako dobrý, konkrétně uvedla, že s tatínkem vycházela dobře, měla jej strašně moc ráda, hodně pro ni znamenal. Zároveň ale uvedla, že nyní už to tak není. Vycházela s ním, protože jí toho tolik nedělal (dřív), ale poslední rok jej nemá moc v oblíbě, už ho moc neobjímá, už mu nedává pusy, a to proto, že jí toho už začal dělat moc. Z výpovědi poškozené je také zřejmé, že obžalovaný byl schopen se o ni v běžných a materiálních situacích postarat.
8. Dále poškozená hovořila blíže o pohlavních stycích s obžalovaným. Obžalovaný jí to začal dělat od jejich osmi roků, zpočátku jí jenom osahával. Když se přestěhovali do XXXX, tak po dvou letech to bylo horší a začal to poškozené dělat jako dospělé ženě, i když mu poškozená říkala, aby toho nechal, obžalovaný to nerespektoval. Manipuloval poškozenou řečmi, že poškozená je jenom jeho, že nechce žádnou jinou ženu a dokonce se zmiňoval, že by s poškozenou chtěl mít dítě. Konkrétně obžalovaný poškozenou osahával na prsou, na vagíně, na břicho, na krku i na nohách. Tento způsob začal už v době společného soužití s matkou v XXXX. Bývalo to tak po 2, 3 dnech, někdy i po týdnů. Když se toho obžalovaný dopouštěl, nebyl nikdo doma, jen přes dvůr bydlel

děda. Pouze jednou je přistihla matka, ale poškozená přeskočila na druhou postel, tak se matce situace zdála nezávadná. Poškozená upozorňovala obžalovaného, že se jí to nelíbí, že je jí to nepříjemné, ale on na to reagoval tím, že to musí vydržet. Obžalovaný poškozenou osahával oblečenou i vysvlečenou. Sám také býval oblečený nebo vysvlečený. O tom, co jí obžalovaný dělal v XXXX, nikdy nikomu neřekla. Bála se, že by se mohla věc otočit proti ní, otec jí také vyhrožoval, naposledy to bylo před měsícem. V XXXX jí vyhrožoval, že bude mít „zaracha“ nebo že nebude smět používat počítač nebo televizi, když se nebude chtít osahávat. Obžalovaný nepůsobil na poškozenou přímou fyzickou silou, to znamená, že ji nedržel, nesvazoval, pouze opakoval, že musí jeho chování vydržet, přitom nemohla z místnosti odejít. Od první do čtvrté třídy ji bolelo břicho, ale matce ani doktorce o tom neřekla. Z počátku poškozenou pouze hladil a nesnažil se proniknout do vagíny. Poškozená musela obžalovanému hladit penis, hladit varlata a obžalovaný přitom masturboval. Takto situace nastala mnohokrát. Zpravidla končila tím, že obžalovanému něco bílého z penisu vystříklo buď na postel, někdy na poškozenou a někdy i do pusy. Obžalovaný varoval poškozenou, aby o tom nikomu neřekala, jinak by se obžalovaný ocitnul ve vězení a ona by jej ztratila. Poškozená uvedla, že to říkal v XXXX a myslí si, že kdyby jí to neřikal, tak by vše řekla matce či sestře. V této době, kdy ještě bydleli v XXXX, jí zemřel děda. K popsání osahávání došlo ještě před tím, než se dědeček oběsil. Pak bydleli v domě v XXXX ještě asi dva měsíce, následně se na dva týdny přestěhovali do protějšího domu ke strýci a pak asi na tři týdny k babičce do XXXX. Ani u strýce, ani u babičky se jí nic nedělo. Poté se přestěhovali do XXXX.

9. Po přestěhování do XXXX se situace pro poškozenou zhoršila, obžalovaný poškozenou nejenom hladil, ale přímo na poškozené ležel, líbal ji na krku, na prsou, na vagíně, na bříse i na puse. To vše se začalo dít ale asi až po roce po přestěhování. Poškozená si alespoň myslela, že první rok v XXXX jí obžalovaný nic nedělal. Ani ona mu ten první rok nemusela nic dělat. Zpětně poškozená jednání obžalovaného hodnotila tak, že to dělal patrně proto, že mu chyběla žena. Obžalovaný zpočátku poškozenou pouze hladil a líbal, po několika měsících obžalovaný začal se snahou přímo do poškozené vniknout, to znamená, snažil se zasunovat penis do vagíny. To poškozenou bolelo, křičela, brečela a slovně žádala obžalovaného, aby toho nechal. Naposledy před zadržením dokonce obžalovaný poškozené sliboval, že když ho „pustí dovnitř“, dostane 500 Kč, přesto ho tam poškozená nikdy nepustila, proto obžalovaný nikdy nebyl penisem úplně vevnitř ve vagíně. Obžalovaný se o to snažil, ale poškozená držela nohy u sebe, i když byl obžalovaný skoro vevnitř. Poškozená přitom ležela na zádech, nohy měla natažené rovně, obžalovaný se je snažil dostat od sebe, naopak poškozená si je dávala k sobě, přitom byli oba úplně vysvlečení a penisem se jí na vagíně dotýkal. Dále se obžalovaný snažil o pohlavní styk do análního otvoru. I v tomto případě to bylo vícekrát, nikdy se to obžalovanému nepodařilo, protože poškozená držela nohy u sebe. Ležela přitom na bříse, nohy měla natažené, obžalovaný si ji otočil a říkal jí, že to musí vydržet. I tentokrát to poškozenou bolelo, obžalovaný se nikdy penisem do zadku nedostal. Obžalovaný se také snažil poškozenou penetrovat prsty do vagíny, ani v tomto případě se mu to nepodařilo, protože se poškozená pohybovala. Někdy to bylo i každý den a zejména poslední měsíc před zadržením obžalovaného to bylo tak často, že poškozená již hodně trpěla. Poškozená projevovala jistou nezkušenost, když po ni obžalovaný chtěl, aby mu ho lízala, příp. mu ho „vykouřila“, nevěděla, o co se jedná. Obžalovaný jí ukazoval pornografické video z internetu. Uvedené dílo zobrazovalo ženu provádějící muži felaci, souložícího muže se ženou a jeho ejakulaci. Snímek obžalovaný poškozené ukázal pouze jednou, poškozená měla opakovat, co viděla. Na základě toho obžalovaný požadoval, aby poškozená strpěla jeho ejakulaci do úst.
10. Poškozená se vyjadřovala obecně k výchově obžalovaného, která byla s rostoucím věkem poněkud přísnější, ale obžalovaný poškozenou výchovně nebil, pouze se o tom mluvil. Za špatné známky ve škole jí jednou dal pohlavek. Obžalovaný udeřil poškozenou vařečkou za nesplnění domácích úkolů nebo za nepořádek v domácnosti a zabavoval poškozené mobilní telefon.
11. Poškozená také zmínila, že několikrát v domácnosti přespaly její kamarádky a obžalovaný se poškozené ptal, zda si myslí, že kdyby jednu z nich, H. Ch., také obtěžoval, zda by to řekla rodičům.

Na to mu poškozená odpověděla, že určitě ano. Tato kamarádka jí ale nikdy neřekla, že by jí měl obžalovaný nějak obtěžovat. Druhá kamarádka, D.R., u nich spala jen jednou, kdy poškozená k tomu řekla, že maximálně obžalovaný tuto dívku obejmul, ale k ničemu jinému nedošlo.

12. Manipulace obžalovaného s poškozenou byly zaměřené na ovlivnění jejího postoje, když obžalovaný poškozené říkal, že budou spolu žít, že s ní chce mít dítě. Poškozená sama říkala, že tomu věřila, i když si to nepřála.
13. Poškozená se vyjádřila také ke způsobu oznámení celé události. O situaci se nejprve zmínila kamarádu P. V., což byl známý z podniku, do kterého poškozená docházela za otcem, a zároveň člověk, ke kterému poškozená získala důvěru. Svědek V. se s poškozenou obrátili na zaměstnankyni podniku S. J.. V. i J. vyjadřovali pochybnosti o tom, co jim poškozená říkala. Napadlo je, že by poškozená měla pořídit nějaký důkaz podporující její tvrzení. Tak vznikl nápad na pořízení zvukové nahrávky. Obžalovaný skutečně pokračoval v popisovaném jednání, poškozená si to od něj musela ještě nechat líbit, aby se dostala z jeho moci a do budoucna se měla dobře. Při poslední události zapnula nahrávání na mobilním telefonu. Obžalovaný poškozenou osahával po těle, chtěl zasunout penis do vagíny, říkal, že nechce žádnou jinou ženu, ale pouze poškozenou. Přeje si, aby s ním měla dítě. Líbal poškozenou na krku, snažil se jí strčit jazyk do úst. Tuto nahrávku poškozené přehrála svědkovi V., ten ji stáhl do počítače. Rovněž nahrávku přehráli svědkyni J.. Oba svědkové uvěřili poškozené a obrátili se na svědkyni K.. Ta jim zprostředkovala kontakt na orgán sociálně právní ochrany dětí. Poškozená ujist'ovala, že nahrávka je pravá a předchozí pohlavní styky s obžalovaným probíhaly obdobným způsobem. Poškozená nezletilá také vysvětlila, co bylo příčinou jejího oznámení. Jednání obžalovaného ji trápilo, obžalovaný to již přeháněl a začal „...jí to tam dávat...“ s použitím síly. Poškozená také popisovala své duševní pochody po oznámení události. Poškozená vyloučila, že by měla jakékoliv jiné sexuální zkušenosti. K otázce vyhrožování poškozená popisovala konkrétní případ, když odmítla požadavky obžalovaného a ten ji zavřel do koupelny, odkud se poškozená musela po hodině a půl sama vyprostit. Poškozená nebyla působením obžalovaného zraněna. Obžalovaný při svém jednání nepoužíval žádné pomůcky, pouze používal jakousi mast, se kterou poškozenou mazal na vagíně i na análním otvoru se slovy, aby to tam líp šlo. Důvodem, proč poškozená věc neoznámila dříve, byly její velké obavy, že by se záležitost obrátila proti ní, že by si mohl někdo myslet, že si celou událost vymyslela. Kromě inkriminovaných situací se poškozená s otcem o intimních záležitostech nebavila, dokonce i zahájení menstruace řešila spíše se sousedkou. Poškozená popisovala také svůj běžný život a denní program. Otec se o ni materiálně staral, ale nijak více ji nerozvíjel.
14. Výpověď poškozené nezletilé byla pro soud věrohodná. Poškozená vypovídala chronologicky i souhrnně. Popsala jednotlivé dílčí okolnosti, plasticky vyjádřila jejich podstatu, i když třeba neumělým způsobem. Naopak soud nezarazily spisovné nebo anatomické pojmy, které poškozená používala. Věc byla projednávána v trestním řízení, její výslechy byly vedeny dospělými, nebylo tedy divu, že si takové pojmy v průběhu řízení poškozená osvojila. Poškozená nezletilá vysvětlila soužití se svým otcem, jejich vztahy, probíhající změny a také důvody, které ji vedly k oznámení události, kdo všechno o záležitosti věděl a jak si přitom poškozená počínala. K obžalovanému poškozená sdělovala údaje kladné i záporné, dokázala je tedy rozlišit. Ukazovalo to, že poškozená nechovala k obžalovanému nějakou zvláštní zášť, nesnažila se ho nadměru očernit. Její popisy skutkových okolností byly dostatečně výstižné. Sama o sobě je výpověď poškozené dostatečně přesvědčivá.
15. Na základě podrobnějšího vyhodnocení uvedené výpovědi poškozené z přípravného řízení musel nalézací soud zpřesnit počátek páchání trestné činnosti obžalovaným a zohlednit přetržku v jeho jednání okolo přestěhování domácnosti z XXXX do XXXX. Soud dobu spáchání ve zrušeném rozsudku vymezil od roku 2013 do roku 2017, s ohledem na skutečnost, že poškozená řekla, že obžalovaný se sexuálních praktik vůči její osobě dopouštěl od jejích osmi roků, kdy ji zpočátku jen osahával. Je však pravda, že poškozená následně sdělila, že když se obžalovaný popsánoho jednání vůči ní dopouštěl, nebyl nikdo doma, jen přes dvůr býval děda a také přímo uvedla, že k osahávání

na jejím těle mělo docházet ještě před smrtí jejího dědečka - otce matky. Z usnesení policejního orgánu PČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Hodonín, ze dne 13. 5. 2011 vyplynulo, že ke spáchání sebevraždy oběšením, kterou dokonal J. Š., nar. XXXX, na půdě rodinného domu v XXXX, kde poškozená žila s rodiči, došlo dne XXXX, tedy v době, kdy poškozené bylo 6 let a 1 měsíc. Poškozená L. rovněž uvedla, že ji v důsledku jednání obžalovaného od první do čtvrté třídy bolelo břicho. Z tohoto taktéž vyplývalo, že obžalovaný musel s popsáním jednáním začít dříve, než ve věku 8 let poškozené. Z uvedeného je zřejmé, že správně měla být doba spáchání prvního skutku vymezena v souladu s výpovědí poškozené tak, že k jednání obžalovaného docházelo od přesně nezjištěné doby roku 2011 do listopadu 2013 v místě bydliště v XXXX, když se poškozená s otcem ještě zdržovala v původním bydlišti.

16. Ze zprávy Městského úřadu Hodonín ze dne 24. 1. 2017 vysvitlo (č.l. 379-379), že rodiče nezletilé uzavřeli dne 26. 11. 2012 mimosoudní dohodu, že bude nezletilá L. žít se svým otcem v XXXX. Matka se poté odstěhovala s nezletilou sestrou A. do obce XXXX. Poškozená ve své výpovědi uvedla, že po přestěhování do XXXX obžalovaný poškozenou nejenom hladil, ale přímo na poškozené ležel, líbal ji na krku, na prsou, na vagíně, na břicho i na puse. To vše se začalo dít asi po roce po přestěhování. Poškozená se domnívala, že první rok v XXXX jí obžalovaný nic nedělal. Z uvedeného soud dovodil, že v jednání obžalovaného došlo ke zhruba roční přetržce. Proto počátek opakovaného jednání obžalovaného v souladu s výpovědí poškozené vymezil tak, že k němu došlo od přesně nezjištěné doby roku 2015 do 26. 7. 2017.
17. Druhým stěžejním důkazem byla již výše zmiňovaná zvuková nahrávka, kterou pořídila sama poškozená na radu svědka V. a svědkyně J. (č.l. 192-196). Doprovodem nahrávky jsou záznamy o vydání zvukového záznamu svědkyně J. a informativní přepis nahrávky. Tento důkaz byl u soudu proveden přehráním zvukového záznamu u hlavního líčení, takže soud mohl sám celý záznam vyslechnout. Soud potvrzuje, že záznam je dostatečně srozumitelný a odpovídá obsahu informativního přepisu do písemné podoby (č.l. 194-196). Stručně lze uvést, že záznam zachytil jeden mužský a jeden dívčí hlas. Odpovídá to tedy konstelaci, o které mluvila poškozená. Mužem na nahrávce má být právě obžalovaný (otec) a dívčím hlasem je sama poškozená. Záznam je dlouhý přibližně dvacet minut. Ze záznamu bylo patrné, že mezi mužem a dívkou dochází k jistým fyzickým aktivitám. Zpočátku nebylo jasné k jakým, slovní projevy byly do určité míry obecné a neurčité. Ze záznamu se pouze ozýval šramot, zvuky nebo ruchy, které nejsou nijak specifické. Každopádně je slyšet, že aktivním je právě muž, který stále vybízí dívku, aby mu sdělovala její pocity, zda se něco může či nemůže odehrát, zda něco snese nebo nesnese a vydrží či nevydrží. Dívka naopak opakovaně odmítá pokračovat v provozované aktivitě, případně sděluje, že se jí to nelíbí, že jí to bolí nebo že si to nepřeje nebo to nechce. Významné jsou vyjádření mužského hlasu, který pojmány izolovaně či jednotlivě by ještě stále mohly být považovány za neurčité, posléze jsou stále explicitnější, ve svém souhrnu nakonec dávaly zcela jednoznačný obrázek, že se ze strany muže jedná o snahu o sexuální kontakt nebo přímo pohlavní styk s dívkou. V tomto směru jsou zejména ilustrativní výroky mužského hlasu: „...můžu dovnitř?, ... nechceš mastičku?, ... musíš to vydržet, ...bolí to nebo?, ... to vydržíš, ...mám dát mastičku teda?, ... nebo mne chceš opustit, co?, ... necháš tat'ku samotného, co?, ...mám zezadu?, ... chceš jít sem na břicho, co?, ... takhle to miminko neuděláme, když budeš řvát, ...ještě tam nejsou, co?, ... tak jak to uděláme teda, co?, ... mám to dělat takhle nebo jak začátku?, ... moc bolí, když ti to dávám do zadku?, ... takhle to miminko neuděláme. Co mám dělat?, ... Vydržíš to?, ... myslíš, že ti ho mám dát do zadku, jo?, ...kdy uděláme to miminko tedy?, ...ted' už to nebolí, že?, ... takže ty mě normálně nepustíš?, ...ani do pipiny, ani do zadku. ...takže uděláme to děťátko?, ...takže půjdem od sebe? ... jak si uděláme rodinu? ... takže si nedávej kalthotky, zůstaň tak, jak si. ... nevím, proč si dávaš tričko...“. Ze záznamu není zřejmé, že by došlo k nějakému střihu či úpravě záznamu. Promluvy aktérů jsou proloženy delšími obdobími bez dialogu, jsou slyšitelné pouze ruchy. Mužský hlas není evidentně ničím vyprovokovaný, všechny jeho promluvy jsou spontánní, zaznívají bez nějakého nadbíhání, svádění či provokace ze strany dívčího hlasu. Naopak z projevu dívky je vidět, že se jí celá záležitost

citelně nelíbí, opakovaně pláče, vyjadřuje nechuť, neochotu pokračovat v tom, co jí obžalovaný dělá, rovněž opakovaně odpovídá na otázky muže, zda jí konaná činnost bolí či nebolí, a to zejména pláčem nebo tím, že to nechce či se jí to nelíbí. Muž dívku přesvědčuje, že to musí vydržet, naznačuje jí, že je to snad podmínka, aby spolu setrvali nebo dokonce, aby spolu měli dítě. Nezdá se, že by docházelo jednoznačně k fyzickému násilí, spíše k jakémusi donucování nebo přesvědčování. Celkově působila nahrávka zcela autenticky, velmi dobře odpovídala popisu poškozené nezletilé. Sama poškozená nahrávku jednoznačně autorizovala, že právě to je zvukový záznam skutečné události mezi ní a obžalovaným. Rovněž svědci, kteří část nahrávky vyslechli (J., V.), na ní poznali hlas obžalovaného. Tento důkaz sám o sobě, tím spíš ve spojení s výpovědí poškozené nezletilé, jednoznačně usvědčil obžalovaného z této jednorázové události, ale významně podpořil výpověď nezletilé poškozené ve zbytku projednávaných skutků. Naopak záznam vyvrátil obhajobu obžalovaného.

18. Z podstaty věci i z vyjádření nezletilé poškozené je zřejmé, že žádné další přímé důkazy o jednání obžalovaného vůči poškozené nezletilé neexistují, ani nemohly být získány. Přesto bylo provedeno širší dokazování, které mělo objasnit poměry obžalovaného a nezletilé poškozené, jejich vzájemný vztah, vztahy v bývalé rodině. Zároveň mělo dokazování ujasnit další otázky, které bylo potřeba v trestním řízení řešit, jako duševní stav poškozené a obžalovaného, příčetnost obžalovaného a další.
19. Soud u hlavního líčení vyslyšel další svědky, konkrétně se jednalo o svědkyni K. J. (č.l. 95-96). Svědkyně pracovala jako sociální pracovnice Městského úřadu Hodonín. Rodinu nezletilé poškozené měla na starosti od počátku její evidence. Svědkyně prováděla v rodině pravidelná šetření, pro řešení aktuálních potíží i z preventivních důvodů. Po materiální stránce v domácnosti obžalovaného s poškozenou svědkyně nezjistila žádné závady, proti péči otce neměli žádné výhrady. Dále svědkyně popisovala průběh oznámení události, kdy byla kontaktována svědkyní K., která za ní přivedla svědkyni J.. Svědkyně J. měla k dispozici nahrávku (zvukový záznam), kterou z části slyšela a poznala na ní hlas nezletilé poškozené i obžalovaného. Zároveň svědkyně J. sdělovala, že se jí s celou události svěřila poškozená nezletilá. Později si téhož dne k sobě přivolali i nezletilou L., která zpočátku plakala, později se uklidnila, vysvětlovala dospělým, proč celou věc neoznámila tím, že se otce strašně bála. Nezletilá mluvila otevřeně, bez zábran. Dále svědkyně J. popisovala umístění a další osud nezletilé. Svědkyně také zmiňovala osobnost a povahu poškozené jako otevřenou, upřímnou, komunikativní, která snadno navazovala kontakty s dospělými. Poškozená si nikdy na nic zásadního nestěžovala, a to ani v situaci, kdy byla bez otce nebo mimo jeho dozor, takže pozdější oznámení nezletilé svědkyni překvapilo.
20. Další vyslechnutou byla svědkyně Y. K. (č.l. 97-98), rovněž pracovníci Městského úřadu Hodonín, která má na starosti sociální prevenci. Svědkyně od vidění znala jak obžalovaného, tak poškozenou, protože chodili do baru, kde pracovala svědkyně J.. Kromě toho, že poškozená dobře zpívala, tak si svědkyně nic zvláštního u poškozené ani obžalovaného nevybavila. Před oznámením svědkyni upozornila paní J., že by se svědkyni potřebovala něco probrat. Na paní J. bylo vidět určité pohnutí, v soukromí J. svědkyni K. prozradila, že se jí nezletilá L. svěřila s tím, že jí má otec zneužívat. Současně byl přítomen také svědek V., který měl zkopírovanou nahrávku, kterou pořídila nezletilá L. a tato nahrávka měla dokazovat právě ono zneužívání. Svědkyně K. si část poslechla, ale neměla dostatek psychické síly na to, aby nahrávku poslouchala celou, každopádně podle ní nasvědčovala podezření, se kterým se nezletilá L. paní J. svěřila. Proto se svědkyně K. obrátila na městský úřad na svědkyni J., za kterou se svědkyně s paní J. nakonec dostaly, popsaly jí celou situaci, jak jim ji sdělila poškozená a pustily jí nahrávku. Další opatření byly v gesci svědkyně J.. Svědkyně K. sama s nezletilou L. nemluvila, pouze předala oznámení. O obžalovaném měla svědkyně K. pouze obecné informace, když se s ním setkávala ve zmiňovaném baru. Na poškozené L. svědkyně nepozorovala žádné podezřelé skutečnosti, ani v chování obžalovaného k ní neviděla žádné zvláštnosti.

21. Výpovědi těchto svědkyň soud považuje za věrohodné důkazy. Je pravda, že obě svědkyně se s obžalovaným a nezletilou poškozenou znaly dříve, což v XXXX není nic divného. Bylo to především pro jejich profesní zaměření, svědkyně J. jako sociální pracovnice a svědkyně K. jako sociální preventistky. Není proto divu, že znaly rodinu, která byla dlouhodobě v hledáčku úřadů. Obě svědkyně, i přes svou profesionální zkušenost, nezjistily žádné zvláštnosti, nepojaly podezření, neviděly nic závadného na chování obžalovaného, na nezletilé poškozené, ani na jejich vzájemném vztahu. Obě proto projevily překvapení nebo pohnutí v okamžiku, když celá záležitost vyšla najevo a nezletilá poškozená podložila své oznámení zvukovým záznamem, který obě svědkyně alespoň zčásti vyslechly. Ani jednak ze svědkyň na obžalovaného nijak nenasazovala. Naopak zejména svědkyně J. uvedla, že v rámci svých možností se obžalovaný o dceru z materiálního a vnějšího pohledu staral dobře. Obě svědkyně vnímaly osobu obžalovaného všestranně, byly schopny o něm podat nezkreslenou výpověď, obsahující kladné i záporné skutečnosti. Podstatný z obou výpovědí byl popis, jak vyšla najevo zpráva poškozené. Výpovědi obou svědkyň potvrdily výpovědi zmíněných svědků J. a V., i samotné nezletilé. V souhrnu s nimi tvořily ucelený obrázek, jak oznámení nezletilé L. L. vešlo ve známost. Zejména svědkyně J. byla alespoň v hrubých obrysech seznámena, jak nezletilá L. popisovala chování obžalovaného, které by jen opakovalo, co už o věci sdělila samotná nezletilá poškozená.
22. K těmto výpovědím se řadila výpověď svědkyně S. J. (č.l. 92-94), která pracovala v XXXX v XXXX, odtud znala jak obžalovaného, tak poškozenou. Obžalovaný do baru chodil na pivo a za zábavou, někdy za ním přišla i poškozená. O nezletilé poškozené se zjistilo, že by mohla hezky zpívat, tak se do baru chodila připravovat, aby se mohla případně přihlásit do nějaké pěvecké soutěže. Obžalovaný se svědkyni jevil jako klidný, tichý, komunikativní a bezproblémový host. Nezletilou L. měla svědkyně v oblibě, sama jí nabízela, že kdyby měla nějaký problém, může se na svědkyni obrátit či se jí svěřit. Dokonce v jednom případě poškozenou, když měl obžalovaný pracovní závazky, svědkyně hlídala. Po celou dobu se jí poškozená s ničím nesvěřila, působila vyspělejším dojmem, protože žila mezi dospělými. O materiální stránku života nezletilé se obžalovaný staral přiměřeně. Nezletilá poškozená nikdy nezmiňovala, že by jí otec nějak ubližoval nebo na ni křičel. Přibližně tři týdny před oznámením na policii poškozená poprvé přišla s tím, že jí otec osahává. Svědkyně poškozenou varovala, aby si nic nevymýšlela, svědkyně nechtěla jejímu sdělení ani věřit. Nezletilá se před ní styděla a kromě stručného sdělení, že se na ni obžalovaný dopouští „tamtoho“, byla ochotna věc pouze napsat na papír. Svědkyně byla nedůvěřivá a doporučila poškozené, aby pro ten případ měla nějaký důkaz. Domluvily se, že by nezletilá mohla zkusit inkriminovanou situaci zvukově zaznamenat. Přibližně za tři týdny se poškozená s nahrávkou objevila, svědkyně z ní část vyslechla a nemohla ji doposlouchat do konce. Okamžitě se obrátila na svědkyni K., která je nakonec přivedla ke svědkyni J., kde celé oznámení učinily a nakonec k tomu přivolaly i samotnou nezletilou L.. Svědkyně poté zodpověděla i další otázky ohledně jejího vztahu k poškozené s tím, že tuto dokonce navštěvovala v dětském domově, ovšem vlastní matka nezletilé si další styky se svědkyní nepřála, proto v tom svědkyně dále nepokračovala. Když se poškozená znovu ocitla v dětském domově, sama navázala se svědkyní kontakt. Dále svědkyně zodpověděla, jak zacházeli se zvukovým záznamem, zda se poškozená s událostí svěřila ještě někomu jinému, na kolik podrobně poškozená svědkyni líčila pohlavní zneužívání. Svědkyně popřela, že by si poškozená dříve na něco stěžovala nebo že by si přímo stěžovala na otce. Rovněž mezi svědkyní a obžalovaným nenastal žádný konflikt nebo rozpor, který by ovlivnil věrohodnost její výpovědi. Svědkyně líčila postup dalšího zacházení s L., jak to vyplývá i z výpovědí svědkyň K. a J.. I tuto výpověď soud považuje za věrohodnou. Kromě toho, že souhlasí s tím, co o věci vypovídala sama poškozená nezletilá, svědkyně K. a J., svědkyně J. sama řekla, co se od nezletilé poškozené dozvěděla, jak se to dozvěděla, jak o věci mluvily, kolik osob o události vědělo, jak se zacházelo s nahrávkou atd. Ani v tomto případě není patrna žádná zášť či nenávist k obžalovanému. Naopak svědkyně souhlasně s dalšími svědky hodnotila v jiných ohledech obžalovaného jako bezproblémové hosta baru, jako otce, který se o L. přiměřeně staral. Sama svědkyně nic podezřelého ve vztahu obžalovaného a poškozené nezaznamenala. Ani přátelský

vztah, který se mezi nezletilou poškozenou a svědkyní J. vytvořil, na věrohodnosti výpovědi této svědkyně nic nezměnil.

23. Do stejného ranku patřila i výpověď svědka P. V. (č.l. 110-112), který se znal s obžalovaným a poškozenou obdobným způsobem jako svědkyně J., tedy z návštěv XXXX v XXXX. S obžalovaným se svědek nijak více nebavil, naopak několik měsíců před oznámením se stýkal s poškozenou. Dokonce sám obžalovaný ho požádal, aby L. vysvětlil něco z hudebního prostředí, což svědek dělal, setkával se s poškozenou a snažili se spolu trénovat její zpěvácké kvality. Po nějaké době k němu poškozená získala důvěru a svěřila se mu, že ji otec obtěžuje. Svědek si nevěděl rady, proto se obrátil na svědkyni J.. Tak vznikl nápad na získání nějakého důkazu, který by podpořil výpověď poškozené. Poškozená nezletilá sama pořídila zvukovou nahrávku, kterou nechala zkopírovat svědkem na jeho notebook. I tento svědek nahrávku z části vyslechl, poznal na ní hlas obžalovaného a poškozené. Obsah nahrávky měl potvrzovat sdělení, se kterým se na něj poškozená obrátila. Ke zneužívání ze strany obžalovaného se nezletilá před svědkem vyjadřovala jen stručně, že celá záležitost trvá asi čtyři roky, ze začátku se jednalo pouze o osahávání, později o intenzivnější pohlavní styky. O obžalovaném se svědek nevyjadřoval nějak hanlivě, naopak ho hodnotil jako „suprového“ člověka, který nebyval agresivní, k dceři se nechoval špatně. Výpověď svědka je obdobná jako u předchozích svědků. Byl do věci zainteresován, poškozená v něj získala důvěru. Ostatně je to vidět i na ostatních osobách, kterým poškozená své oznámení svěřila. Poškozená ve svém okolí neměla nikoho blízkého, na koho by se mohla obrátit kromě otce, který byl v tomto případě tím, proti komu se poškozená stavěla. Také u tohoto svědka je vidět, že nechová žádnou zášť vůči obžalovanému, je schopen ho naprosto spontánně ocenit jako suprového člověka a je vidět, že dobře rozlišuje, co skutečně sám slyšel či viděl a sděluje pouze to, nic k tomu nepřidává. Zároveň výpověď svědka V. odpovídá tomu, co o věci sdělovala svědkyně J., K. atd.
24. Z okolí obžalovaného byla vyslechnuta svědkyně E. P. (č.l. 99-100), sousedka domácnosti obžalovaného a poškozené v XXXX na XXXX. Svědkyně se s obžalovaným skamarádila po přistěhování do uvedeného místa, obžalovaný je v domácnosti i s dcerou navštěvoval. Svědkyně byla informována o rodinné situaci obžalovaného. Obžalovaný se o domácnost staral, příležitostně se svědkyně starala i o poškozenou. I tato svědkyně hodnotí obžalovaného jako dobrého člověka, nikdy nezaznamenala, že by se k poškozené choval nějak zle, že by na ni křičel nebo ji bil. Ani poškozená si na obžalovaného nikdy nestěžovala. Patrně z důvodu blízkosti se jí poškozená svěřila se začátkem menstruace. Z uvedených skutečností svědkyně odvozovala svůj postoj, že prověřovanému podezření nemohla uvěřit.
25. K věci byla vyslechnuta i svědkyně Z. Š. (č.l. 103-107), vlastní matka poškozené a bývalé družky obžalovaného, která se s obžalovaným rozešla a odstěhovala se s mladší dcerou k novému druho. Kromě toho, když byla nyní projednávána věc úředně podchycena, po intermezzu v dětských domovech, byla poškozená nezletilá na čas svěřena do výchovy své vlastní matky. Svědkyně Š. spontánně vypověděla, že v současné situaci nevěří ani obžalovanému, ale ani poškozené L.. Původně nevěřila obžalovanému právě proto, jak se ke svědkyni choval před jejich rozchodem. Hojně konzumoval alkohol, nepracoval, nezajišťoval dostatečně potřeby rodiny a ke svědkyni se choval agresivně či násilně. To bylo také důvodem, proč svědkyně obžalovaného opustila. Za soužití svědkyně v domácnosti s obžalovaným a nezletilou L., když už mělo docházet k jednání obžalovaného popisovaného v tomto rozsudku, svědkyně nic zvláštního nezaznamenala. Naopak dcera L. měla otce ve větší oblibě, proto také zůstala po rozchodu v domácnosti s ním. Jedinou podezřelou událost, o které poškozená hovořila, kterou měla matka spatřit, svědkyně Š. nepotvrdila. Skutečně jednou zachytila obžalovaného v poněkud překvapivé pozici (vysvěcený) v místnosti společně s nezletilou poškozenou. Svědkyně to tehdy připisovala opilosti obžalovaného a sama neviděla, že by mezi nimi došlo k nějakým tělesným či pohlavním stykům. Nezletilá poškozená byla na druhé oddělené posteli, když svědkyně do místnosti vstoupila. Po rozchodu s obžalovaným byla poškozená L. L. podle svědkyně „naočkováná“ proti matce, zatímco otce poškozená vychvalovala, vůči matce projevovala jistou nevraživost či nechut' k vzájemným kontaktům. Za celou dobu

odloučení se svědkyně Š. s dcerou setkala pouze třikrát; v posledních třech letech se vůbec neviděly. V té době svědkyně neměla žádné informace, jak probíhá soužití obžalovaného s poškozenou. Když se dcera ocitla v dětském domově, obrátily se na ni úřady jako na druhého rodiče a nezletilá L. jí byla svěřena do předběžné péče a výchovy. Do okamžiku, kdy bylo o svěřeni rozhodnuto, bylo ze strany nezletilé L. vše v pořádku, údajně se na pobyt u matky těšila, snažila se plnit všechny své povinnosti, nebyly s ní žádné výchovné potíže. Po svěřeni do péče nastal okamžitý obrat v chování nezletilé, která měla začít lhát, brát věci z domácnosti, utíkat z domu, nerespektovat výchovu matky, vyhrožovat mladší sestře, bojkotovat jídlo a další potíže. Svědkyně se obrátila o pomoc a úřady, proto byla poškozená umístěna na jeden měsíc v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži. Po návratu k matce nakonec celá situace dospěla k tomu, že nezletilá poškozená byla znovu umístěna do dětského domova. Právě z těchto zkušeností svědkyně odvodila závěr, že nemůže věřit ani nezletilé poškozené. Ani tato svědkyně ve vztahu k dcerám nezaznamenala u obžalovaného nic podezřelého v době společného soužití. Obžalovaný sice měl lepší vztah s dcerou L. než s dcerou A., ale určitě je nebil, nekřičel na ně, svědkyně nepozorovala žádné náznaky, že by měl L. zneužívat a ona se jí s ničím takovým nikdy nesvěřila. I tato svědkyně se vyjadřovala o povaze či osobnosti poškozené, svědkyně uváděla, že dříve dcera byla ovlivněna otcem a zaměřena proti matce, nyní se po umístění v její domácnosti situace obrátila, najednou matka byla pro ni ta nejlepší a naopak otce zatracovala. Každopádně na ní svědkyně nepozorovala žádné změny v souvislosti s projednávanými událostmi.

26. U svědkyně P. soud nevidí žádné důvody pro zpochybnění její výpovědi. Svědkyně pozorovala domácnost obžalovaného, chovala sice k obžalovanému přátelský vztah, ale z výpovědi není patrné, že by svou výpověď podle toho nějak upravovala. Stručně se dá říct, že nic zvláštního nezaznamenala. U svědkyně Š. je výpověď ovlivněna tím, že se jedná o bývalou družku obžalovaného a vlastní matku poškozené. Výpověď svědkyně mohla být výrazně poznamenána právě negativními zkušenostmi jak s obžalovaným, tak se současným chováním nezletilé poškozené. Přesto svědkyně hledala na obou i pozitivní stránky či momenty. K samotné prověřované události v podstatě mohla sdělit jen své – na úvod sdělené – stanovisko, tedy že po svých zkušenostech nevěří ani jednomu z nich. Jedinou událost, u které teoreticky mohla nabýt jakéhosi podezření, jak ji uváděla nezletilá poškozená, svědkyně nepotvrdila.
27. Dále soud podle § 102 odst. 2 tr. řádu přečetl protokoly o výslechu nezletilých svědkyň H. Ch. (č.l. 90-91) a D. R. (č.l. 101-102), což jsou kamarádky nezletilé poškozené. Obě potvrdily, že L. L. je jejich spolužačka, příp. nejlepší kamarádka, byly tedy podle možností informovány o jejich rodinných poměrech a byly i v bližším vztahu k poškozené, která se jim tedy mohla případně svěřit s potížemi, které v rodinném soužití měla. Svědkyně R. k tomu řekla, že si poškozená na otce stěžovala, pokud jí obžalovaný udeřil prkýnkem. Případně mohly chování obžalovaného pozorovat při vlastních návštěvách v domácnosti. Svědkyně R. zaznamenala, že obžalovaný na poškozenou křičel, ale při vlastní návštěvě bylo jeho chování strídavé, tzn., že někdy byl hodný a naopak. Svědkyně nezaznamenala, že by obžalovaný měl poškozenou bít, v jednom případě svědkyně u nich v domácnosti přespala společně se svědkyní Ch. Děvčata měly spát společně na posteli, zatímco obžalovaný spal na gauči, ale nakonec se otec na noc přesunul za nimi. Přímou ke svědkyni se obžalovaný nechoval nějak podezřele. Je fakt, že ji nazýval „druhou dcerou“, dokonce ji objímal, ale neosahával ji. Podobně svědkyně H. Ch. věděla, že nezletilá žije jen s otcem a nemá dobrý vztah s matkou. Rovněž tato svědkyně u nich v domácnosti několikrát přespala, pouze v jednom případě si obžalovaný lehl na postel s nimi. Podle svědkyně měl obžalovaný radost z toho, že nezletilá L. má kamarádky, které jí navštěvují, ale ke svědkyni ani k L. si za přítomnosti svědkyně nikdy nic nedovolil, žádným obtěžujícím způsobem na ni nesahal nebo jí ani slovně neprovokoval. Při návštěvách domácnosti svědkyně nic podezřelého neviděla. Jedná se o svědectví vrstevnic nezletilé poškozené, které k ní měly bližší vztah, zároveň znaly obžalovaného a navštěvovaly jejich domácnost. Kromě dílčího poznatku, že snad měl obžalovaný v jednom případě spát na stejné posteli společně s dcerou a s jejich kamarádkami, který sám o sobě nic neznamena, ani tyto

svědkyně v soužití obžalovaného s poškozenou (kromě dílčích problémů, které mohly vyplývat i z výchovných potíží), nezaznamenaly nic podezřelého, zvláště ne, že by obžalovaný někoho osahával, obtěžoval, o ničem takovém se jim nezletilá poškozená nezmínila. Svědkyně samy nic takového neviděly a ani obžalovaný se vůči nim nechoval nějakým podezřelým či neobvyklým způsobem.

28. Poslední skupina svědků byla předvolána na návrh obhajoby, jednalo se o syna F. L. ml., bývalou manželku E. L. a J.S.. První svědek je synem obžalovaného z předchozího manželství. S obžalovaným se po dlouhou dobu nevidal a nestýkal, protože jeho rodiče byli rozvedeni. V roce 2013 svědek sám požádal o zvýšení výživného, tím se dostal znovu do kontaktu s obžalovaným a několikrát od roku 2013 (přibližně dvakrát ročně) na jeden den obžalovaného v XXXX navštívil. Ze svého pozorování svědek nepřišel na nic, co by nasvědčovalo podezřelému jednání obžalovaného. Podle svědka měla nezletilá všechno zajištěno, měla svůj pracovní kout, svůj telefon, obžalovaný s ní jezdil na výlety, pouštěl ji ven. Naopak svědek poukazyval na to, že nezletilá na sociální síť dává různé statusy a komentáře, fotky s chlapci, z diskotéky, komentáře o tom, že miluje „hulení a chlast“. Svědek to sice nevyslovil, ale mělo by to zřejmě naznačovat, že poškozená se chová podezřelým způsobem. Podle svědka se obžalovaný k nezletilé nechoval nijak zvláště. Po zahájení trestního stíhání se svědek obrátil na poškozenou s tím, aby mu: „řekla pravdu“; v tomto případě se svědek nic nedozvěděl. Naopak poškozená se svědka dotazovala, jestli svědek věří jí anebo obžalovanému. Nic podezřelého ani závadného svědek nezjistil.
29. Na tuto výpověď navázala výpověď E. L., bývalé manželky obžalovaného, která spontánně uvedla, že byla z obvinění zděšena a nevěří tomu, že by se tak obžalovaný choval. Svědkyně popisovala krátké soužití s obžalovaným. V době nyní projednávaného skutku se svědkyně s obžalovaným znovu setkala, i prostřednictvím syna F. L.. Podle svědkyně se obžalovaný o nezletilou L. dobře staral, pracoval s ní na školních úkolech, chystal pro ni svačiny, všestranně ji materiálně zajišťoval. Tato svědkyně se pustila do hodnocení osobnosti nezletilé poškozené, viděla ji povahově jako upovídanou, která snadno navázala kontakt s dospělými, byla poměrně otevřená, veselá, nejevila žádné známky těžkého konfliktu s otcem, naopak se mohla chovat až vypočítavě v situaci, když chtěla dosáhnout nějakého svého cíle. O otci se nezletilá poškozená vyjadřovala vždy pěkně až nadšeně, naopak vůči matce zaujímal negativní postoje. V poslední době svědkyně zaznamenala, jak se nezletilá poškozená projevovala na Facebooku, jaké tam zveřejňovala komentáře či statusy a fotografie (obarvené vlasy, piercing).
30. Posledním v této skupině byl svědek J.S., který působil v družstvu, které spravovalo nemovitost, ve které měl obžalovaný v posledních několika letech bydliště. Z toho důvodu se svědek v objektu pohyboval, stýkal se s jeho nájemci, tedy mj. se svědkyní P. a obžalovaným, s nezletilou poškozenou, byl v dennodenním styku s jejich domácností. Během těchto kontaktů svědek nezaznamenal žádný náznak úchylného jednání ze strany obžalovaného, ani potíže, které by trápily nezletilou poškozenou. Podle svědka si obžalovaný s výchovou dcery – na to že byl na výchovu sám- poměrně dobře poradil, k dceři se choval přiměřeně autoritativně či pevně, přitom nepoužíval žádné nepřiměřené prostředky. Z materiálního hlediska dle svědka obžalovaný výchovu dceři zajišťoval v dostatečné míře. Podle svědka měl obžalovaný a nezletilá poškozená velice dobrý vztah, nezletilá poškozená se o otci vyjadřovala velmi nadšeně, naopak záporně či nevraživě se vyjadřovala o matce, která rodinu opustila. Ani tento svědek tedy nezaznamenal žádné podezřelé či neobvyklé jednání ze strany obžalovaného vůči nezletilé poškozené.
31. K těmto svědkům lze říci, že jejich výpovědi vyzněly podobně jako výpovědi zaznamenané v přecházející části odůvodnění. Každý svědek ze svého úhlu pohledu sledoval obžalovaného i nezletilou poškozenou, případně jejich domácnost a jejich vzájemný vztah. Nikdo z nich nic zvláštního, podezřelého či neobvyklého nezaznamenal, nikomu z nich se nezletilá nesvětila s nějakými potížemi. Svědkové hodnotili obžalovaného jako spolehlivého otce, který plnil základní výchovné povinnosti a zajišťoval domácnost s nezletilou poškozenou. Z těchto důvodů také svědkové nevěřili oznámení, které poškozená učinila a automaticky tím jejich výpověď vyzněla

mírně ve prospěch obžalovaného. Způsobené to bylo tím, jak měli tito svědkové možnost nahlédnout do domácnosti obžalovaného s poškozenou. S rodinou se opravdu stýkali, ať už příležitostně nebo pravidelně, měli možnost setkání s oběma aktéry, dokonce i odděleně. Nezletilá poškozená s nimi navázala zdánlivě otevřený či komunikativní vztah. To ovšem neznamená, že svědkové skutečně nahlédli pod povrch domácnosti. Je zřetelné, že projednávané skutky, které jsou obžalovanému v tomto řízení připisovány, se odehrávaly výhradně mezi obžalovaným a poškozenou, v nejhlubším soukromí. Podle svědků se sice nezletilá poškozená jevila jako otevřená a komunikativní dívka, jak je ale patrné, k žádnému ze svědků nenašla dostatek důvěry či porozumění, aby si komukoliv stěžovala, pokud tak učinila, tak až v okamžiku, kdy se odhodlala vyjít s věcí na světlo. I tak se obrátila na ty, ke kterým chovala skutečnou důvěru (svědci J., V.). Později už neměla problém o těchto záležitostech hovořit i s dalšími osobami, které se situací zabývaly profesionálně. Přístup poškozené, jak se jeví z výpovědí svědků, byl takový, že do určité doby si celou záležitost nechala výhradně pro sebe, nijak a nikomu nedala najevo, že by se mezi ní a obžalovaným odehrávalo něco špatného. Až se rozhodla ve věci něco podniknout, pak již neměla problém hovořit o věci v podstatě s kýmkoliv. Nelze tedy říci, že by výpovědi svědků, kteří nic nepozorovali, nic nezaznamenali, ničeho podezřelého nebo neobvyklého si nevšimli, ani výpovědi svědků, kterým se nezletilá poškozená s ničím nesvěřila, nějakým způsobem obžalovaného vyvíňovaly nebo zpochybňovaly důkazy, které svědčí proti obžalovanému.

32. Jak obžalovaný, tak nezletilá poškozená byli zkoumáni znalci z oboru psychiatrie a psychologie, obžalovaný navíc i znalkyní z oboru sexuologie. Znalkyně MUDr. Želmíra Herrová v psychiatrické části posudku konstatovala, že obžalovaný v současné době netrpí a v minulosti netrpěl duševní poruchou v pravém slova smyslu. Je u něj přítomna disociální porucha osobnosti, se škodlivým užíváním alkoholu, bez známek závislosti. V čistě psychiatrické rovině mohl obžalovaný rozpoznat protiprávnost svého jednání. Své jednání mohl ovládat, ale jeho ovládací schopnost byla podstatně snížena z důvodů přítomné sexuální deviace. Z toho důvodu je pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a vyžaduje ústavní sexuologické léčení, které by mělo obsahovat i protialkoholní složku. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení. V sexuologické části posudku znalkyně konstatovala, že obžalovaný trpěl agresivní sexualitou. Nejedná se o agresivní sadismus, při kterém by měl sklon přepadávat neznámé ženy nebo dosahovat sexuálního uspokojení produkcí násilí, ale o sexualitu, ve které mu schází vlohy pro něhu a namlouvání, která brání agresii a tak se do jeho sexuality dostane i prvek násilí. Tato sexuální deviace neovlivňuje jeho rozpoznávací schopnosti, ale podstatně snižuje jeho ovládací schopnosti ve vztahu ke spáchanému skutku. Prognóza sexuálně deviace by mohla být dobrá, pokud by obžalovaný absolvoval ústavní sexuologické léčení s protialkoholním zaměřením. Z toho důvodu znalkyně i při výslechu u hlavního líčení trvala na návrhu, aby obžalovanému bylo nařízeno ochranné ústavní léčení sexuologické. Tyto závěry byly obsaženy již v písemně podaném znaleckém posudku (č. l. 237-246) a znalkyně je s podrobným odůvodněním přednesla u hlavního líčení a vysvětlila jeho závěry.
33. Obžalovaný byl zkoumán rovněž znalcem z oboru školství a kultura, odvětví psychologie PhDr. Jířím Mezníkem, který svůj posudek rovněž podal písemně a následně přednesl u hlavního líčení (č.l. 255-271). Znalec provedl zevrubný rozbor osobnosti a intelektu obžalovaného. Z kladných rysů osobnosti obžalovaného lze zmínit, že se po neklidné mladé fázi dospělosti, ve střední fázi dospělosti adaptoval na širší sociální standardy a řada extrémnějších projevů či osobnostních rysů nepřekračuje hranice po potvrzení poruchy psychické struktury. Obžalovaný by se rád emočně angažoval v hodnotných mezilidských vztazích, ale nedokáže je snadno navázat a citově strádal, jeho vnitřní svět je bohatší a strukturovaný, zakládá si na své samostatnosti a soběstačnosti, dovedl na sebe převzít odpovědnost, pokud je k tomu motivován, dovedl se prosadit a uspokojit své potřeby i na úkor jiných. Celková historie jeho mezilidských vztahů je pro něj neuspokojivá, snad i zraňující, dlouhodobě touží po něžném - vzájemně citovém uspokojujícím - vztahu. Naopak z nepříznivých rysů osobnosti lze zmínit právě onu neklidnou mladou dospělost poznamenanou i kriminálními činy, do popředí pak vystupuje jeho tendence jednat bez racionální kontroly,

impulsivně, v konfliktních situacích reagovat vzdorem, negativismem, zlomyslným odmítáním kompromisů, nepřímou agresivitou, případně snahou poškodit jiné pomluvou, intrikami, nadávkami a vulgarismy. Obžalovaný se nesnaží svou popudlivost příliš ovládat. Objevuje se u něj oploštělá emotivita v oblasti sociální i etické, totéž se týká i mezilidských citů. Intenzita jeho emocí ovlivňuje racionální úsudek a nedokáže v mnohých klíčových situacích zachovat chladnou hlavu. Sebekontrola obžalovaného je nízká, laxní, řídí se svými popudy, impulsy, má naprostý nedostatek společensky zaměřené sebevlády, nerespektuje obecně přijímaná společenská pravidla a konvence, v jednání dovede být vychytralý, protřelý, egocentrický, egoistický. Objevuje se zde snížená frustrační tolerance a sklon k rizikovým řešením životních situací. Z patologických faktorů vystupují do popředí úzkosti, depresivní rozlady, pocity viny za ne zrovna hezké skutky, které vykonal, pocity výrazného znevýhodnění vůči vrstevníkům s tím, že mu život měl dát více pozitiv, než opravdu získal, podezřívavost a jistý cynismus, pocit, že není k ničemu dobrý, jeho existence na světě nemá valný význam. Jemu jedno, co si o něm druzí myslí, jestli ho druzí kritizují a málo obžalovaný dbá na sociální konvence a zvyklosti. Chybí mu sebejistota a sebedůvěra. O motivaci ke spáchanému jednání znalec uvedl, že jelikož obžalovaný toto popírá, nechce se k nim vyjadřovat, proto mohly být pouze spekulativní. Obžalovaný zažil řadu neúspěšných vztahů s dospělými ženami a vůči dceři mohl zažívat dominantní maskulinní roli. Dcera pak svou dostupností a jakousi deformovanou otcovskou láskou mohla být náhradním objektem jeho sexuálních aktivit. K resocializaci znalec uvedl, že zcela nelze vyloučit další závadové chování obžalovaného, které ale pravděpodobně nebude mít sexuální motivaci. V jeho věku již nelze předpokládat výraznou změnu osobnostní struktury, která je pevně fixovaná a stabilní. Může pouze dojít k posílení prosociálního chování a některých sebeovládacích mechanismů. Pokud by obžalovaný absolvoval speciální resocializační programy, je u něj do jisté míry nadějná možnost resocializace. Také tento znalec potvrzuje, že ve vztahu k dceři byl obžalovaný potěšen tím, že dcera vyjádřila přání zůstat s ním a byl motivován k tomu se o dceru starat. Zaměřil se přitom na instrumentální složku péče, tedy výživu, oděv, ochranu před škodlivinami. Naopak málo se věnoval vzdělávání, rozvoji zájmových aktivit, dodržování školních povinností apod. Podle svých sil a možností se tedy otcovské role ujal a snažil se ji plnit i vzhledem k tomu, že z kontrol orgánu sociálněprávní ochrany dětí nevyplývaly žádné negativní poznatky.

34. Obdobně byla zkoumána poškozená L. L. znalcem z oboru pedopsychiatrie MUDr. Jaroslavem Matýsem (č.l. 301-333). Tento znalec svůj posudek podal v písemné formě a poté osobně vysvětlil jeho závěry u hlavního líčení. Znalec konstatoval, že poškozená nezletilá byla v době zpracování posudku v dobrém psychickém stavu, neměla žádnou duševní poruchu v souvislosti s dlouholetým sexuálním zneužíváním vlastním otcem. Nad rámec posudku byl u ní zjištěn syndrom ADHD, který ve vztahu k sexuálnímu zneužívání nemá forenzní význam. Znalec v době zkoumání nezjistil ani projevy posttraumatické stresové poruchy. U nezletilé proběhla lehká subklinická forma s krátkým průběhem, u které se objevovaly vracející se vzpomínky, děsivé sny a strach z pokračování sexuálního zneužívání a setkání s otcem. Příčinou této reaktivní duševní poruchy byla dlouhodobá expozice nezletilé k sexuálnímu zneužívání. V současnosti nemá nezletilá žádné psychické symptomy v souvislosti s jednáním otce, které by omezovaly nebo snižovaly kvalitu jejího života. Nezletilá má problémy s hyperaktivitou, s udržením pozornosti, s nezdrženlivostí a impulsivitou (v rámci syndromu ADHD). Tato porucha nepostihuje intelekt, při dobrém vedení je dobrá prognóza její úpravy a není výsledkem psychotraumatu. V době začátku sexuálního zneužívání nezletilá poškozená vzhledem k věci a vzhledem k vývojovému stupni psychiky nebyla schopna plně adekvátně chápat prožité děje a emoce při sexuálnímu zneužívání. Postupně při psychickém vývoji byla již úplně schopna správně celý proces vnímat a interpretovat. Od začátku dodnes ve vztahu k vývoji psychiky nezletilá byla a je schopna zapamatovat si děje a události v souvislosti se sexuálním zneužíváním otcem a v současné době je také schopna je reprodukovat adekvátně svému věku. Dítě v nízkém věku a daném stupni vývoje není schopno externalizovat a verbalizovat své zážitky a emoční stavy, při jakémkoliv vyšetření není v zájmu dítěte traumatické vzpomínky znovu procházet a způsobovat tak další poškození. I když v současné době nebyla

zjištěna žádná duševní porucha v souvislosti se sexuálním zneužíváním, znalec upozornil, že možné následky dlouhodobého zneužívání se mohou projevit v podobě narušené primární citové vazby a jako následek až po latenci i několika let může dojít k rozvolnění emočnímu, kognitivnímu, vztahovému i somatickému. Pro další život se jedná o rizikový faktor pro atypický rozvoj osobnosti až ke skutečné reálné poruše osobnosti, k závislosti na návykových látkách, poruchám příjmu potravy, depresím a úzkostem. Je zde také riziko narušení sebepojetí a autoagresivní jednání, ke kterému už jednorázově skutečně došlo a dává to negativní prognostický znak.

35. Poškozená byla zkoumána také znalcem z oboru psychologie doc. PhDr. Josefem Konečným, který podal posudek písemně a pak přednesl u hlavního líčení (č. l. 277-294). Tento znalec zhodnotil osobnost poškozené jako průměrně sociabilní, se zjištěnou zvýšenou úrovní psychické stability, které lze v dané chvíli přičítat vývoji v méně příznivých životních podmínkách. Nástavba utváření rysů reagující na uvedené podmínky směřuje k rozvoji určité rozhodnosti, houževnatosti, tvrdosti a zvýšené aktivity u nezletilé. Vše v současné době může být dočasně překryto ve zjevném obrazu chování nastupující pubertou. Intelkt nezletilé je přiměřený tomu, aby se dobře orientovala v realitě, nachází se v oblasti dobrého průměru, v optimálních podmínkách může směřovat i výše. Aktuálně je nezletilá na počátku puberty. V období trestné činnosti se překrývá více vývojových stádií a existuje soulad mezi kalendářním věkem nezletilé a jejím psychickým rozvojem. Ve svém chování nyní zjevně nesignalizuje závažné psychické poruchy, je možné hovořit spíše o určitých potížích, které sama předkládá a dává je do souvislosti s inkriminovaným jednáním obžalovaného. Nezletilá má již vymezeny cíle a záměry, což přispívá k integraci osobnosti a jejího chování. Prognóza vývoje další osobnosti je nejistá, k negativním znakům může, ale také nemusí dojít. Nezletilá je schopna vzhledem ke svému věku a intelektovým schopnostem správně vnímat prožitý děj a zapamatovat si jej. Reprodukce ve svých detailech, zejména tam, kde je citlivý obsah, může být komplikovaná a méně přesná, to však nezpochybnuje správnost reprodukce jako celku. Tendence a sklony k nadsazování, zkreslování, vymyšlení si neexistujících informací nebyly u nezletilé zjištěny. Nebylo zjištěno, že by výpověď nezletilé byla ve svém obsahu ovlivněna jinými osobami. Duševní a rozumové schopnosti, fyzická a sociální vyspělost nezletilé byla v době spáchání trestné činnosti na takové úrovni či stavu, aby byla schopna jednání obviněného přiléhavě, ze všech souvislostí vyhodnotit a pochopit. Přiměřeně, logicky a účinně reagovala, až se zbavila obav a strachu. Po zveřejnění inkriminované události se vnímání a hodnocení rodinných příslušníků změnilo, jak ve vztahu k obžalovanému, tak ve vztahu k vlastní matce.
36. Znalecky byly také zkoumány vydané mobilní telefony (č.l. 223-228) ze kterých nebyly zjištěny žádné podstatné skutečnosti. Odborně byly také zkoumány zajištěné věci na biologické a genetické stopy (č.l. 335-337). Při tomto zkoumání také nebyly zjištěny žádné podstatné skutečnosti. V oboru chemie byl zkoumán obsah skleněné lahvičky nalezené při domovní prohlídce. Bylo zjištěno, že čirá kapalina z této lahvičky obsahuje blíže neurčený olej a látky využívané v kosmetickém průmyslu, mohlo by se tedy jednat o původní obsah výrobku, jak je deklarován na lahvi, ve které byl nalezen „ALPA SYPSI dětský olej“ (č.l. 340). U znaleckých zkoumání soud nemá žádné pochybnosti o získání těchto důkazů, jejich obsah a prezentaci u hlavního líčení. Znalci předali své závěry písemně a tyto závěry přesvědčivým způsobem vysvětlili při svých výsleších u hlavního líčení. Soud tedy může ze všech uvedených závěrů vycházet.
37. Konečně soud vycházel z listinných důkazů. Z nichž zjistil, že trestní řízení v této věci bylo zahájeno 26. 7. 2017 (č.l. 1). V jeho rámci došlo k ohledání místa činu, bytu, ve kterém žil obžalovaný s nezletilou v XXXX na ulici XXXX (č.l. 2-21). Při ohledání byly zajištěny věcné stopy, které byly později zkoumány znalci z oboru biologie a genetiky. Trestní stíhání obžalovaného F. L. bylo zahájeno 27. 7. 2017 (č.l. 22-24). Obžalovaný byl zadržen předchozího dne 26. 7. 2017 v 18:35 hodin (č.l. 35-36). Byla s ním provedena dechová zkouška s negativním výsledkem (č. l. 38). Na návrh státního zástupce byl obžalovaný vzat do vazby a opakovaně bylo rozhodnuto o jeho ponechání ve vazbě Okresním soudem v Hodoníně a Krajským soudem v Brně (č.l. 50-51, 58-61, 62-64, 65-66, 67-69, 73-76). Vzhledem k později zjištěným skutečnostem byla znovu provedena

domovní prohlídka v bytě, kde mělo ke zneužívání poškozené docházet (č.l. 157-158). O domovní prohlídce byl pořízen protokol (č.l. 159-160). Při prohlídce byla nalezena sklenička s čirou tekutinou, deníček a erotické DVD, jak to dokumentuje protokol o jejím provedení. Pro účely trestního řízení obžalovaný i nezletilá vydali své mobilní telefony, které užívali (č.l. 171-172, 178), které jim byly po potřebném zkoumání vráceny (č.l. 173, 184). Důležitý zvukový záznam, pořízený původně nezletilou, která ho předložila svědkům V. a J., pro trestní řízení vydala poslední jmenované svědkyně - protokol o vydání věci (č. l. 192-193) dne 27. 7. 2017. Předmětem ohledání byl rovněž notebook svědka V., ve kterém bylo zkoumáno uložení a vlastnosti souboru, který obsahoval zvukový záznam pořízený poškozenou (č.l. 230-232). Ze zkoumání dat mobilních telefonů, vyhodnocení fotografií, videí a kontaktů nebyly zjištěny žádné souvislosti s projednávanou věcí. Z formátu zvukového záznamu vyplývá, že nahrávka byla pořízena mobilním telefonem dne 22. 7. 2017 v 19:45 hodin a soubor byl naposledy změněn téhož dne v 20:08 hodin. Začátek a konec přitom odpovídá délce celé nahrávky bez nějakého přerušování či pozdějších úprav. Uvedené zkoumání tedy potvrzují autentičnost celé nahrávky, jak o ní hovořila sama nezletilá poškozená. Ihned po oznámení celé události policejnímu orgánu došlo k lékařskému vyšetření poškozené, jednak na pediatrickém oddělení, při kterém byly zjištěny na horních končetinách exkoriace staršího data, pravděpodobně odpovídající sebepoškozování. Při gynekologickém vyšetření nebyly zjištěny žádné patologické nálezy (č.l. 344-346). Dále došlo k ohledání těla obžalovaného (č. l. 352-362) a k ohledání těla poškozené (č.l. 363-367), které potvrzují nálezy uvedené v lékařských zprávách. Na těle obžalovaného nebyly zjištěny žádné zásadní nálezy. Starší i novější informace o dřívějším i nynějším životě obžalovaného a poškozené přinášejí zprávy jednotlivých institucí a osob, které se nějakým způsobem podílely či profesionálně staraly o jejich život. Mezi ně patří zprávy Městského úřadu Hodonín, odboru sociálních věcí a školství (č. l. 370-372), která popisuje zejména rodinnou situaci nezletilé. K tomu je připojeno předběžné opatření o umístění L. L. po oznámení nyní projednávaného skutku do péče Dětského domova v Uherském Ostrohu (č. l. 373-375 ze dne 27. 7. 2017). Opakovaná zpráva Městského úřadu Hodonín (č. l. 378-379). Původní rozhodnutí o svěřeni nezletilé do výchovy obžalovaného pochází z rozsudku Okresního soudu v Hodoníně OP 126/2006 ze dne 2. 10. 2013 (č. l. 381-382). Hodnocení nezletilé ze školského zařízení obsahuje zpráva Základní školy v XXXX (č. l. 386-387). Počinání poškozené po umístění do náhradní péče v Rodinném centru v Kroměříži, v Dětském domově v Uherském Ostrohu, v Dětském centru Kyjov vyplývá ze zpráv uvedených v zařízení a zprávy dětské lékařky ošetřující nezletilou (č. l. 391-392, 394-396, 402-404, 406-409). Dalším rozsudkem Okresního soudu v Hodoníně bylo jednak prodlouženo předběžné opatření a následně stanovena od 22. 12. 2017 odevzdání dcery nezletilé do péče matky Z. Š. (č. l. 415-418).

38. Další listiny se týkaly osoby obžalovaného konkrétně opis rejstříku trestů (č. l. 425) ve kterém má obžalovaný 5 záznamů, z toho poslední z roku 2003. Dále byly předloženy listinné důkazy referující o jeho předchozích odsouzeních Okresním soudem v Hodoníně a v Břeclavi, sp. zn. 1T 80/91, 9T 693/99, 3T 206/2002 (č. l. 432-441). Ve výpisu přestupků z místa trvalého bydliště (č. l. 443) obžalovaný nemá žádný záznam. Ve městě Hodoníně byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zpronevěry jízdního kola v roce 2014 (č. l. 446). U listinných důkazů soud nemá žádné pochybnosti o jejich původu nebo jejich obsahu a může z nich tedy bez problémů vycházet.
39. Do takto zjištěného skutkového stavu po zrušení původního rozsudku vnesl novou pochybnost rukopis doručený soudu spolu s návrhem obžalovaného na doplnění dokazování ze dne 27. 12. 2018 (č.l. 639). Kromě návrhu na opětovný výslech svědků v hlavním líčení - poškozené, její kamarádky S. J., Z. Š., E. L. a F. L. ml., byla přiložena kopie písemného vyjádření poškozené L. L., které měla sama sepsat a předat svědkyni E. L. dne 1. 9. 2018 při příležitosti návštěvy svědkyně a F. L. ml. u poškozené v Dětském domově v Uherském Hradišti.
40. V rukopise stálo doslova: „Přeju si, aby tat'ku pustili, protože na něj myslím. Lituji toho, že jsem na něj byla našťvaná, a proto jsem si to zneužívání vymyslela. A proto chci stáhnout obvinění tat'ky. L. L.“. Vzhledem k nastalé situaci, v případě pravosti a pravdivosti rukopisu, by to mohlo znamenat

podstatnou změnu v hodnocení celé věci, nezbylo soudu než doplnit dokazování osobním výslechem nezletilé poškozené L. L., především k označenému rukopisu.

41. Poškozená L. L. v hlavním líčení uvedla (č.l. 656-658), že při výslechu u policie v Brně se jí ptali na různé otázky, co jí otec dělal. Tehdy řekla vše. Po výslechu od července 2017 pobývala na táborech, chvíli v Dětském domově v Uherském Ostrohu. Kolem 22. 12. 2017 si ji vzala k sobě vlastní matka. V únoru 2018 rozhodl soud, že byla svěřena do výchovy matce. Poškozená bydlela u matky jen zhruba do května 2018, pak matka podala návrh na její umístění do psychiatrické léčebny v Kroměříži, kde pak poškozená L. strávila jeden měsíc a dne 9. 7. 2018 byla předána do Dětského domova v Uherském Hradišti. Když bydlela s matkou, vycházely spolu ze začátku dobře. Pak začaly problémy, poškozená se s matkou hádala, matka se z ní snažila vytáhnout, co přesně se mezi ní a obžalovaným stalo. Matka ji nabádala, aby řekla pravdu, že se jí nic nestane, i když poškozená trvala na svém. Poškozená je v kontaktu i s otcem (obžalovaným!), telefonují spolu nebo korespondují. Dále je v kontaktu s bratrem F. L. ml. S bratrem F. se o věci také bavila. On se jí ptal, co jí otec dělal, řekla mu to, jak to vypověděla na policii.
42. Podle poškozené předloženému rukopisu vznikl tak, že jí bratr F. říkal, že otec bude dlouho ve vězení, že se vrátí jako starý člověk a může tam i zemřít. Poškozené bylo otce líto. Proto napsala onen dopis, kde uvedla, že nebyla pravda, že ji otec zneužíval. To co napsala, byla lež, ke které ji přesvědčil bratr F., on přišel s nápadem, napsat předmětný dopis a pomohl jí dopis napsat. Bratr ji ujišťoval, že se jí nic nestane a tat'ka třeba vyjde dřív z vězení. Pravdou je, že otec ji zneužíval. Oni (F. a E. L.) jí tvrdili, že dopis někam pošlou, ale neříkali, proč to vyřizovali právě oni. Poškozená každopádně otázku rukopisu uzavřela tak, dopis skutečně napsala, ale stále platí, co vypověděla na policii, nevymýšlela si a dnes taky říká pravdu. Jenom v dopise byla lež. Poškozená také popřela, že by komukoli, včetně jejích kamarádek, někdy sdělila, že není pravda, co vypovídala na policii v červenci 2017. Otec jí příležitostně píše, nesnažil se jí naznačit, jak by se měla před soudem vyjadřovat. Poškozená také opětovně vysvětlila, proč dlouhou dobu nikomu nic neřekla - otec ji strašil, že když to řekne, otec půjde do vězení, poškozená ho ztratí a sama půjde do dětského domova. Ona ho měla hodně ráda, bála se ocitnout v domově. Poškozená se znovu vyjádřila k pořízení zvukové nahrávky, naprosto shodně, jako ve své výpovědi z přípravného řízení.
43. K vysvětlení jednání a případného motivu jednání poškozené byl opětovně předvolán znalec z oboru psychologie doc. PhDr. Josef Konečný, CSc. (č.l. 658), který byl přítomen výslechu nezletilé poškozené. Znalec potvrdil, že ani nová výpověď poškozené jeho závěry ve znaleckém posudku v žádném směru podstatně nezměnily. I kdyby poškozená vypovídala jinak, znalec sám by poukázal na nevěrohodnost dopisu. Při výslechu před soudem poškozená sama vše uvedla na pravou míru. Chování poškozené hodnotil jako předvídatelné, poškozená je osobnostně velmi houževnatá, aktivní, samostatná, jak ji život naučil. Vzhledem k tomu, že se v dětském domově, ani u matky necítila dobře, dalo se očekávat, že bude hledat nějaké cesty, jak svou situaci změnit. Již v posudku znalec zmínil, že poškozená k otci nikdy neměla jednoznačně negativní vztah. Poškozená podle znalce v danou chvíli rukopis napsala proto, že v něm viděla šanci, jak vrátit věci zpátky, do pro ni relativně přijatelného stavu.
44. Na návrh obhajoby byli opětovně vyslechnuti svědci, kteří již vypovídali v původním hlavním líčení. Jedná se o svědky E. L., bývalou manželku obžalovaného, a syna F. L. ml., kterého má svědkyně z manželství s obžalovaným, a Z. Š., matku poškozené L.
45. Svědek F. L. ml. (č.l. 644 - 645) vypověděl, že když se poškozená L. dozvěděla, že byl obžalovaný odsouzen, volala svědkovi a vyptávala se ho. Pak se rozběhla a řekla, že si vše vymyslela, že je to nepravdivé udání, ale bála se říct pravdu, protože nechtěla být s matkou nebo otcem, měla na otce vztek. Poté poškozená svědka ještě několikrát kontaktovala, chtěla ho vidět, tak ji svědek někdy v září 2018 navštívil i s matkou v dětském domově. Když zůstala poškozená se svědkem sama, zopakovala mu, co předtím naznačila do telefonu, že si vše vymyslela a že se bojí, že za to bude postížena. Hovor začala poškozená sama, svědek ji nijak nenaváděl. Taktéž tvrdila, že chce změnit

výpověď, ale neví jak. Svědek ji proto navrhnul, že by mohla napsat dopis. Po procházce poškozená dopis sama napsala, svědek jí jen řekl, aby napsala pravdu. Pouze jí poradil, jak má začít, aby tam napsala datum, jméno, jak to bylo a z jakého důvodu se to stalo. Rukopis i formulace byly její. Poté předala dopis matce, která ho měla poslat obhájce. Ke kontaktům s L. svědek řekl, že osobně se viděli jen v září při návštěvě v dětském domově. Další kontakty probíhaly jen písemně, nebo přes internet. K dotazu státní zástupkyně svědek uvedl, že obecně jsou s L. v kontaktu od roku 2012-2013, kdy se znovu začal stýkat s otcem, jednou s nimi strávil i Vánoce. Od zadržení obžalovaného se s poškozenou viděli osobně jen v onom září.

46. Svědkyně E. L. (č.l. 642 – 644) uvedla, že minulý rok se s L. osobně viděly 2krát, podruhé na začátku školního roku, když byla L. v dětském domova v Uherském Hradišti. Svědkyně ji přijela navštívit se synem F.. Poškozená jim při návštěvě oznámila, že si obvinění vůči obžalovanému vymyslela, protože na něj byla našťvaná. Návštěva vzešla z popudu L.. L. začala o věci mluvit sama, bylo jí smutno, říkala, že má jen bratra F., svědkyni a obžalovaného. Na vycházce svědkyni poprosila, aby šla stranou, chtěla mluvit jen s F. a požádala ho o pomoc. Řekla mu, že chce změnit výpověď, protože obvinila obžalovaného ze znásilnění a nebyla to pravda. Svědkyně se jí ptala, co s F. rozebírali a L. jí řekla do očí, že není pravda, že ji obžalovaný obtěžoval, poškozená na něj byla našťvaná, protože nemohla jít ven a nedomyslela, kam to dojde. Poprosila F., aby jí pomohl sepsat dopis, že je otec nevinný. Tvrdila, že má špatné svědomí, tatínka má ráda a uvědomila si, co udělala. Poškozená jim dopis předala, aby jej poslali advokátce. Dopis psala poškozená sama. Byl u toho jen F.. Svědkyně nechápala, proč to poškozená řekla až po roce. Od té doby jsou jen v písemném kontaktu. Od doby se poškozená k věci ani k obžalovanému nevyjadřovala. Jen na Facebooku jsou citáty, z nichž je vidět, že je nešťastná.
47. S obžalovaným je svědkyně v kontaktu. Jednou za měsíc jezdí do věznice předat mu potřebné věci. Jsou rozvedení 20 let, ale nerozešli se ve zlém. Nikdo nemohl zajistit obžalovanému potřeby do věznice, proto mu automaticky pomohla. S F. byl obžalovaný v kontaktu od roku 2013. S L. byla svědkyně v kontaktu v březnu 2013, při příležitosti setkání s obžalovaným. Poškozená se jí s ničím nesvěřila, poškozená byla veselá, upovídána. Poškozená sama se domáhala styku s bratrem F.. Nikdo nevěřil tomu, že by byl obžalovaný schopen takového činu. On vychovával jejich děti, hlídal děti od sestry, nikdy neměl takové sklony.
48. Svědkyně Z. Š. opět uvedla, že poškozené nevěřila, že by jí obžalovaný něco udělal. Poškozená ji utvrdila v tom, že si vymýšlí, poškozená řekla i své kamarádce, že si vše vymyslela. Na to konto napsala onen dopis advokátce. Svědkyně s poškozenou není v kontaktu, poškozená je od 9. 7. 2018 v dětském domově. Svědkyně upozorňovala poškozenou, na důsledky jejího postoje. Poškozená si trvala na svém. Poškozená byla v kontaktu s nevlastním bratrem F. mladším. Svědkyni poškozená L. také někdy lhala, v různých věcech. V období v XXXX, svědkyně nic nezaznamenala, kdyby se něco dělo, poškozen by se chovala jinak. Poruchou učení ani psychickou poruchou L. nikdy netrpěla. Svědkyně mluvila s poškozenou o trestní věci, přesvědčovala jí, aby se nebála říct pravdu. Poškozená byla ale zatvrzelá a trvala si na svém.
49. Soud k objasnění okolností sepsání rukopisu poškozenou vyžádal zvukové záznamy monitorovaných telefonních hovorů obžalovaného L. z vazební věznice s poškozenou, s bývalou manželkou svědkyni L. a svědkem L. ml. (č.l. 665). Z hovorů bylo patrné, že si účastníci jsou vědomi, že hovory mohou být nahrávány, z čehož plynula zřejmá opatrnost ve vyjadřování. V hovorech s E. L. obžalovaný několikrát řekl, že něco nechce říkat po telefonu (9. 1. 2019, 28. 1. 2019, 31. 1. 2019), a sdělil to svědkyni při osobní návštěvě. Přes tuto opatrnost jsou některé souvislosti z hovorů patrné. Svědkyně L. dne 15. 12. 2018: „... říkala jsem F., tak zajedem tam a řeknem jí ještě, at' neblbne? Ale pak jsme si řekli, že ona by mohla říct, že jsme ji naváděli. Už jsme jí to jednou řekli, vysvětlili, jak jsme byli na té vycházce, že musí vše po pravdě přiznat. Ptala se, co má dělat, aby ses dostal ven, tak F. jí řekl, že musí napsat ten dopis a vysvětloval jí to a já jsem jí to vysvětlovala...“ Dne 15. 1. 2019: „... F. volala L., že jí došel papír od soudu a že se bojí, že ji zavřou do past'áku, F. jí řekl, at' se nebojí, at' řekne pravdu tak, jak to napsala...“ Na konstatování

obžalovaného, že doufá, že poškozená neudělá nějakou volovinu, L. odpovídá: „Tak záleží, co my jí řekneme, F. jí řekl tady to a já jí to taky řeknu, že ... no prostě ty věci okolo, ať to dobře dopadne a hotovo. Dne 25. 1. 2019 L. uvádí: „... Š. se o to zajímá, prý proč jsme se o to starali, aby L. napsala ten dopis, jestli L. ví, co ji čeká ... Š. do toho zamotala i sociální pracovníci... Dne 28. 1. 2019 L. říká: „...F. říkal, že je ještě čas, ale příští týden té L. zavolá a všechno jí vysvětlí, že to není pravda, co jí řekli...“ (Š. a sociální pracovníce). Na to obžalovaný odpověděl, že to nebudou rozebírat po telefonu. Dne 31. 1. 2019 obžalovaný uvádí: „Tak jsem to F. řekl, co jí (poškozené) má říct“ Na to L. odpovídá: „...no ne to (neříkej to), já mu zavolám, kdyby náhodou nějaký odposlechy...“ Obžalovaný: „... no jéje, to oni nahrávají...“

50. Dne 22. 12. 2018 v hovoru s obžalovaným svědek F. L. ml. uvádí: „...nebudu z toho mít nějaký průser? Aby L. neřekla, že jsem ji k tomu donutil...“

51. Soud má za to, že po provedeném dokazování se dostatečně ozřejmily okolnosti sepsání rukopisu. Soudu nevznikly žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi poškozené. Poškozená srozumitelně vysvětlila, kdo ji k napsání rukopisu přivedl a v jaké situaci. Bratr F. jí upozorňoval na perspektivy obžalovaného, kdyby byl odsouzen. Jak vyplynulo z výpovědi poškozené i z hodnocení znalce, poškozená neměla k obžalovanému vyloženě negativní vztah. Bylo pochopitelné, že s informacemi od bratra a s vidinou, že se obžalovaný může dostat dřív z vězení, svolila k jeho napsání. Stejný závěr potvrdil i znalec doc. Konečný. I kdyby poškozená vše neuvedla při výslechu na pravou míru, pravdivosti rukopisu by stejně nevěřil. Jednání poškozené znalec logicky vysvětlil. S tímto korespondovala i výpověď svědka L. ml., který sám přiznal, že nápad na sepsání dopisu vzešel od něj. Dál se oba svědci, tedy E. L. i F. L. ml. od následného dění distancovali. Z provedeného dokazování však bylo zřejmé, že svědci s poškozenou rukopis i její následnou výpověď před soudem probírali více, než sami při hlavním líčení přiznali. Oba v hovorech s obžalovaným zmiňovali, že poškozené zdůrazňovali nutnost říct pravdu. Pro svědky ovšem bylo pravdou jen to, o čem byli oba od začátku sami přesvědčeni. V tom smyslu také poškozenou k napsání dopisu i jeho konkrétního obsahu nasměřovali. Svědkyně E. L. sama vypověděla, že automaticky brali za to, že obžalovaný je neviný. Oba svědkové byli v kontaktu s poškozenou spíše řídkce. Soud má za to, že při málo frekventovaném kontaktu svědci ani nemohli nic zaznamenat. Navíc jak již bylo řečeno, do určitého momentu, než poškozená sama o věci nezačala mluvit, si ničeho závadného nevšiml vůbec nikdo. Navíc nutno zmínit, že z telefonních hovorů svědkyně L. s obžalovaným, ze vzájemného důvěrného oslovení „miláčku“, ze způsobu a obsahu hovorů, bylo vidět, že mají momentálně bližší vztah, než svědkyně L. v hlavním líčení připustila. Jinými slovy, jak z výpovědi obou svědků, tak telefonních hovorů s obžalovaným bylo zřejmé, že tyto svědci jsou a priori přesvědčeni o nevině obžalovaného a mají zřetelný zájem, aby poškozená uvedla „pravdu“, jak si ji svědkové představovali.

52. Pokud jde o svědkyni Š., její výslech přinesl jen zjištění, že od předchozího výslechu, kdy uváděla, že nevěří ani poškozené ani obžalovanému, což bylo samo o sobě nelogické, u protikladných tvrzení musí být alespoň jedno tvrzení pravdivé, došlo k posunu v jejím nazírání na trestní věc, když nyní vypověděla, že nevěří poškozené. O její výpovědi lze uvést obdobně, co bylo řečeno o svědcích E. L. a F. L. ml. Svědkyně Š. je od určité doby přesvědčena, že poškozená lže, vše si vymyslela, a v tom smyslu s poškozenou vícekrát mluvila, aby poškozenou se slibem beztrestnosti přiměla ke změně výpovědi. I když poškozená pravdu říkala, svědkyně zřejmě ani na chvíli nezapochoybovala, že by jí poškozená, jako své matce, mohla skutečně uvádět pravdu. Svědkyně to hodnotila konstatováním, že poškozená je zatvrzelá. Svědkyně na alarmující sdělení své dcery, reagovala překvapivě konstatováním, že poškozená je bezohledná, když osočuje neviného člověka. Je zřejmé, že názor svědkyně je ovlivněn pobytem poškozené v její domácnosti, poškozená jí prý často lhala. Při tak závažném obvinění by se dalo očekávat, že vlastní matka bude otevřená i dalším zjištěním vyplývající z vlastní trestní věci (např. zvuková nahrávka pořízená poškozenou). Výpověď svědkyně Š. devalvuje i fakt, že poškozená byla na návrh svědkyně znovu umístěna do

dětského domova. Svědkyně tedy měla vlastní zájem, aby poškozená byla vnímána záporně a přispělo to k vyhovění návrhu svědkyně.

53. Dokazování bylo doplněno o listinné důkazy, a to zprávu Vězeňské služby Břeclav (č.l. 650), o návštěvách, korespondenci a telefonních hovorech obžalovaného L.. Z nich soud zjistil, že ke dni 8. 1. 2019 se uskutečnily 2 návštěvy svědka F. L. ml. a 3 návštěvy svědkyně E. L.. Písemný styk udržoval obžalovaný nepravidelně (jedenkrát až dvakrát za měsíc) se svědkyní E. L., svědkem F. L. ml., poškozenou L. L. a kamarády. Pokud jde o telefonní hovory, bylo zaznamenáno 42 hovorů se svědkyní E. L., 26 hovorů se svědkem F. L. ml. a 12 hovorů s poškozenou L. L..
54. Ze zprávy OSPOD, MÚ Hodonín ze dne 11. 1. 2019 (č.l. 652) se podává, že poškozená L. je ode dne 2. 7. 2018 umístěna v Dětském domově v Uherském Hradišti. Poškozená se v novém prostředí adaptovala, našla si kamarády, dodržuje režim zařízení a respektuje vychovatele. Poškozená nemá žádné výchovné problémy, aktivně se zapojuje do společenských akcí. Ve škole nemá výchovné problémy, ani neomluvenou absenci. S ohledem na prožité skutečnosti je nyní v péči klinické psychologičky, zatím neužívá žádnou medikaci. Poškozenou L. nikdo nenavštěvuje. S obžalovaným je poškozená v písemném kontaktu. Poškozená je skrze Facebook v kontaktu se svědkem F. L. ml.
55. Ze zprávy z Dětského domova Uherské Hradiště ze dne 1. 2. 2019 (č.l. 655) lze vyčíst, že poškozená udržuje s obžalovaným telefonický a písemný kontakt. S matkou je v kontaktu přes Facebook. Poškozená je v současné době v péči klinické psychologičky a školní psychologičky.
56. Z uvedených zpráv, na rozdíl od tvrzení svědkyně Š., která poškozenou popsala jako nezvladatelné dítě, se poškozená chová bezproblémově, nebyly zaznamenány žádné výchovné problémy. Ze zpráv je zřejmý nezájem matky o poškozenou. Poškozená tedy zůstala v podstatě sama, bez vřelejšího kontaktu s příbuznými. Z výše uvedeného se alespoň prozatím zdá, že v rámci možností se poškozené daří s celou situací vypořádat vcelku dobře, což je dáno zčásti zřejmě i houževnatou a samostatnou povahou poškozené.
57. Na základě uvedených důkazů soud znovu dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil skutků, jak jsou vymezeny ve výroku rozsudku. Nový popis skutků je založen především na výpovědi nezletilé poškozené L. L. z přípravného řízení, ve spojení se zvukovým záznamem dílčího jednání obžalovaného, kterého se měl dopustit vůči poškozené v červenci 2017. Výpověď poškozené soud považoval za věrohodný, soustředěný a přesvědčivý důkaz. Tento závěr byl podpořen znaleckými posudky z pedopsychiatrie a psychologie. Poškozená je schopna vzhledem ke svému věku a intelektovým schopnostem správně vnímat prožitý děj a zapamatovat si jej. U poškozené nebyly zjištěny tendence a sklony k nadsazování, zkreslování či vymýšlení si neexistujících informací. Nebylo zjištěno, že by výpověď nezletilé byla ve svém obsahu ovlivněna jinými osobami. Soud neshledal žádné důvody, které by zpochybnilly výpověď poškozené.
58. Jedinou pochybnost do věci vnesl dopis poškozené, doručený soudu obhajobou. Dokazování ukázalo, že to byl autentický rukopis poškozené. Motiv, průběh i okolnosti sepsání dopisu byly dostatečně vysvětleny výsledkem poškozené u hlavního líčení, zejména s cí pomoci a na cí popud rukopis vznikl. K jeho napsání významně přispěli bývalá manželka obžalovaného a jeho syn F., kteří vyjadřovali očividný zájem na vyvinění obžalovaného a podle toho také jednali s poškozenou. Tito svědci poškozené ozřejmili, jak bylo o obžalovaném rozhodnuto, k jakému trestu byl odsouzen, jak dlouho bude ve vězení a jaký vliv to bude mít na její život. Poškozené to pochopitelně přišlo líto, v době sepsání rukopisu, měla obžalovaného pořád ráda, tedy na obžalovaném jí záleželo. Poškozená sama vysvětlila, že obsah dopisu je lež. Její postoj, resp. její vývoj, následně souhlasně vysvětlil i příslušný znalec. Vystupování a výpověď poškozené je v souladu s jejím psychologickým obrazem. Výpověď poškozené L. L. soud shledal jako věrohodný základ zjištěného skutkového děje.
59. Vyjádření svědků Z. Š., E. L., F. L. ml., jakož i dospělých, kteří měli přístup do domácnosti obžalovaného jako svědkyně P., J., nebo se pohybovali v domě jako S., kteří nic závadného

v domácnosti nezpozorovali a kromě svědkyně J. vyjádřili pochybnosti, že by mohlo k popsánému trestnímu jednání dojít, protože by si museli něčeho všimnout, nebo by se jim poškozená určitě svěřila, nepřesvědčily soud o opaku toho, co tvrdí poškozená. Jak to plyne z výpovědi poškozené, sama do určitého okamžiku nikomu nic najevo nedala. Trestné jednání se odehrálo v soukromí, pouze mezi otcem a dcerou, nikdo tomu nikdy přítomen nebyl, poškozená na sobě neměla žádné stopy násilí, takže dokud ona sama o věci nikomu neřekla, neměl žádný svědek ani šanci cokoli poznat. Když se jednání obžalovaného stalo pro poškozenou neúnosné, rozhodla se s tím svěřit, obrátila na svědky J. a V., kteří věrohodně vysvětlili, jak informaci od poškozené získali a jak na ní reagovali. Od nich také vzešla rada k pořízení zvukové nahrávky, aby svědectví poškozené bylo podpořeno něčím hmatatelným.

60. Zvuková nahrávka velmi dobře odpovídala, podporovala a posilovala výpověď poškozené, že se obžalovaný vůči ní choval právě uvedeným způsobem. Nahrávka jasně ukázala, že jednání obžalovaného bylo jednoznačně motivováno sexuálně. Skutečně směřovalo k provedení pohlavního styku buď přímo souloží, nebo jiným podobným způsobem. Proto soud ani nepochyboval, že se obžalovaný dříve dopustil obdobných jednání, které dosahovaly obdobné intenzity a závažnosti jako to, které je zachyceno na zvukovém záznamu. Provedené dokazování ozřejmilo vznik celé nahrávky, poškozená nahrávku od počátku autorizovala a vysvětlila, kdy a za jakých okolností nahrávku pořídila. Poškozená také určila, komu patří zachycené hlasy, že jsou to ona sama a obžalovaný. Nahrávku následně zpřístupnila svědkům, kterým se předtím svěřila, kteří nahrávku předali policii.
61. K námitkám obhajoby týkajících se nahrávky soud uvádí, že to nebyla kopie z kopie, ale kopie originálu, protože takovou povahu měla nahrávka v notebooku svědka V., která byla pro trestní řízení zajištěna. Smazání originálu nahrávky vzbudilo podezření pouze u obhajoby. Poškozená v době pořízení nahrávky nemohla vědět, co bude následovat, jestli bude s obžalovaným nadále ve styku. Toto podle přesvědčení soudu vysvětluje chování poškozené, která měla obavy, že by obžalovaný mohl nahrávku najít. Za daných okolností se soud nad smazáním nahrávky nijak nepozastavil. U nahrávky byl dostatečně prokázán původ, autor, okolnosti pořízení a návaznost, jak se nahrávka dostala do rukou policie a OSPOD, skrze svědky V. a J. Soud považoval za identifikované hlasy osob na nahrávce, poškozená jednoznačně řekla, že jde o ni a otce. Autenticitu nahrávky potvrzuje nejen nezletilá poškozená, ale i svědkové V. a J., kteří část nahrávky vyslechli a hlas obžalovaného na ní slyšeli a poznali.
62. Když soud přesunul pozornost k obsahu nahrávky, ten v detailu věrohodně ukazoval, o čem poškozená vypovídala vcelku. Z nahrávky byl slyšet důvěrný vztah mužského (otcovského) hlasu, k dívčímu (dceřinému) hlasu, byl patrný blízký vztah mezi nimi, nahrávka odpovídala vztahu obžalovaný L. - poškozená L.. Na záznamu nikde přesně a výslovně nezazněl popis právě prováděné činnosti, ale z vyjádření zejména mužského hlasu, nebylo pochyb, že šlo o sexuální aktivitu, snažící se o zasunutí penisu do vagíny nebo análního otvoru poškozené. Od poškozené zazněl zřetelný nesouhlas a nelibost nad tím, co se jí děje.
63. Obhájkyňe namítala nepřípustnost tohoto důkazu. K tomu nutno říct, že podle § 89 odst. 2 trestního řádu obecně za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Skutečnost, že důkaz nevyhledal nebo nevyžádal orgán činný v trestním řízení, není důvodem k odmítnutí takového důkazu. Důkaz tedy nemusí být nutně opatřen policií, i poškozený může na prokázání svých tvrzení důkaz opatřit sám, jak to udělala v daném případě poškozená pořízením zvukového záznamu. Soud připouští, že zde došlo ke kolizi mezi účelem pořízení nahrávky poškozenou (snaha po zachycení, odhalení a předejití trestného jednání obžalovaného a ochranu před ním) s právem na ochranu soukromí a lidské důstojnosti obžalovaného, do kterého poškozená touto nahrávkou a její poskytnutím dalším osobám, včetně úřadů, zasáhla. Soud má za to, že předložení a použití takového důkazu je přípustné, pokud je to přiměřené účelu, pro který je důkaz pořizován. Nahrávka byla vhodná a sledovala legitimní cíl (ano). Nahrávka byla potřebná (těžko by poškozená hledala podobně výmluvný a nezpochybnitelný důkaz, snad kromě videozáznamu). Nahrávka byla účelná

k prokázání jednání pachatele trestného činu. V tomto srovnání proporcionalita byla zachována. I když zvukový záznam zasáhl do soukromí obžalovaného a jeho práva na lidskou důstojnost, tento zásah nebyl nepřiměřený smyslu a cíli, pro který byl pořízen. Proto nahrávku bylo možné použít jako důkaz v trestním řízení.

64. Nahrávka velmi silně podporovala výpověď poškozené, zvukový záznam zachytil jeden moment ze všech, které se měly odehrát, ovšem tak obrazným způsobem, že nebylo pochyb, co se mezi osobami odehrávalo. Výpověď nezletilé poškozené dávala dobrý obrázek časových souvislostí celého jednání, způsobů zneužití poškozené, jeho četnosti a míst, kde k nim docházelo. Proto soud při formulaci skutkového děje vycházel z výpovědi poškozené L. L.. Vzhledem k provedenému dokazování a souvislosti jednotlivých důkazů, návaznosti pořízení nahrávky a jejího předávání dalším osobám až do rukou policie, i vzhledem k formátu uvedené nahrávky pocházejícího z mobilního telefonu soud nepochyboval, že nahrávka je pravá, autentická a že je na ní zachycena situace v domácnosti obžalovaného L. a nezletilé poškozené L.. Pokud obhajoba zmiňovala vlastní zájmy, které měli mít údajně svědkové V. a J. s nezletilou poškozenou, nutno poznamenat, že výpovědi těchto svědků nebyly rozhodujícími důkazy v této záležitosti, pouze podporovaly výpověď nezletilé. Jak bylo patrné z dílčích hodnocení těchto výpovědí, soud v nich nezaznamenal žádnou zášť nebo očerňování obžalovaného. Oba svědci byli schopni ocenit některé kladné stránky obžalovaného. Kdyby měli jakési vlastní zájmy, tak v jejich výpovědích se to žádným způsobem neprojevovalo. Naopak výpovědi svědka V. i svědkyně J. soud považoval za věrohodné a přesvědčivé důkazy.
65. Dalšími důkazy podporujícími výpověď poškozené byly výpovědi svědků J., V. a navazující výpovědi svědkyň K. a J.. Přínosné a ve výsledku podporující výpověď poškozené jsou také posudky, které hodnotily nezletilou poškozenou z psychiatrického hlediska jako zdravou. Potom šlo o posudek z oboru psychologie, který jednoznačně potvrdil, že se poškozená vyvíjela odpovídajícím způsobem, že byla schopna události dobře interpretovat, zapamatovat, komunikovat o nich, že neměla sklony k fabulacím, vymyšlením nebo ke zkreslování reality, naopak se u ní rozvinuly rysy jisté houževnatosti a odhodlanosti. Výpověď znalce PhDr. Konečného u hlavního líčení dobře osvětlila způsob, jak celá věc vyšla najevo. Dokud vývoj nezletilé poškozené neumožňoval, aby byla schopna správně události vyhodnotit a zareagovat na ně, než v sobě našla odhodlání s tím něco dělat, mohla se sama poškozená a domácnost s obžalovaným jevit jako bezproblémová. To ostatně naznačovaly výpovědi svědků, kteří byli v menším či větším kontaktu s obžalovaným, poškozenou nebo s oběma. Ať to byli svědkové laičtí nebo profesionální, nikdo v zásadě nic podezřelého, zvláštního nebo mimořádného, ani u obžalovaného, u nezletilé, ani v jejich domácnosti nezaznamenal. Až když nezletilá poškozená dospěla do určitého stádia osobního vývoje, byla schopna nejen věci vnímat, ale také se k nim nějakým způsobem postavit, teprve potom pochopila, že jednání obžalovaného vůči ní je zlé, že ho obžalovaný nesmí dál provádět a že se na poškozené dopustil trestného jednání. Pak se poškozená k věci odhodlaně postavila a způsobem, který považovala za nejlepší, ho dala najevo a zčásti ho i zaznamenala. Odpovídalo to její osobnosti a stupni jejího vývoje. Ostatní svědkové nic nezaznamenali, až do okamžiku, kdy se sama poškozená rozhodla či odhodlala k řešení celé záležitosti. Vlastně nic vidět nemohli, jak už to bylo uvedeno, skutky obžalovaného vůči dceři se odehrávaly v soukromí, ve dvoučlenné domácnosti, kde ani nemohly vyjít najevo. Nelze zablýžovat svědkům osobám, kteří s poškozenou přicházeli do styku, že z běžných kontaktů nic nezaznamenali.
66. Učiněnému závěru odpovídal posudek z oboru sexuologie, který popsal určitou komponentu v sexualitě obžalovaného, která spáchané skutky umožňovala. Obdobně znalec z oboru psychologie, který zkoumal obžalovaného, sice spekulativně vymezil způsob, jak se obžalovaný dostal do stádia, ve kterém se skutků vůči poškozené dopustil. V souhrnu se celé dokazování dá shrnout tak, že jsou zde přímé důkazy jednoznačně obžalovaného usvědčující (výpověď nezletilé poškozené a zvukový záznam), dále nepřímé důkazy podporující usvědčující důkazy (výpovědi osob, kterým se poškozená svěřila nebo které o situaci informovala, závěry znaleckých posudků).

Pak jsou zde důkazy, které jsou fakticky ve vztahu k projednávanému skutku neutrální, protože nic zvláštního nebo mimořádného nezaznamenaly, protože reálně ani nic zachytit nemohly (sousedka, bývalá manželka, syn atd.). Fakt, že se obžalovaný alespoň v instrumentální rovině o poškozenou dobře staral, svědčí pouze o materiálním vedení výchovy poškozené, nikoliv o tom, jakých skutků se vůči obžalované dopustil. Soud nezpochybnuje, že obžalovaný alespoň nějaké zázemí poškozené vytvořil. To všechno bylo překryto skutky, kterých se v tomto zázemí vůči nezletilé poškozené dopouštěl. Všechny usvědčující důkazy vytvářejí ucelený logický řetězec, na jehož základě je možno bez důvodných pochybností dospět k závěru, že se obžalovaný inkriminovaného jednání dopustil.

67. Obžalovaný na svoji obhajobu tvrdil, že je nevinný a nezletilý nikdy neublížil. Taková obhajoba byla provedenými důkazy úplně vyvrácena. Obhajoba poukazovala na jeho řádnou péči o dceru a na to, že podle dostupných zpráv měla jejich domácnost fungovat, být harmonická, nezávadná a obžalovaný v ní zajišťoval potřeby poškozené. O tom vlastně nebylo žádného sporu. Z pohledu nynějšího dokazování se tyto závěry ukázaly povrchní, nepronikly do hloubky domácnosti a vztahů, a pouze z vnějšího materiálního pohledu zjišťovaly, jestli domácnost funguje. I kdyby tímto způsobem obžalovaný domácnost zajistil, rozhodně to nevyloučilo nebo nezpochybnilo, že se uvnitř domácnosti dopustil vůči nezletilé označených skutků.
68. Dále obhajoba poukazovala na to, že u nezletilé došlo v poslední době před zahájením trestního řízení k prudké proměně osobnosti, náladý či názorů. Tato změna u nezletilé je zcela přirozeně vysvětlitelná jejím dospíváním, přechodem do pubertální fáze vývoje a zahájením menstruace. Toto období je určité výrazné v životě každého člověka. Je všeobecně známo, že během něj dochází k prudkým změnám nálad, postojů, může dojít i k různým výkyvům v chování, v osobnostních projevech apod. Není tedy nic zvláštního, pokud by k takovým proměnám došlo u nezletilé poškozené, jak před zahájením trestního řízení, tak i později, jak to nejspíše naznačovaly např. výpovědi E. L., F. L. mladšího nebo Z. Š.. Obhajoba také poukazovala na to, že nezletilá poškozená vyvíjela aktivity na internetu příp. na sociálních sítích. V dnešní době je to chování naprosto přirozené. Je sice žádoucí, aby tyto aktivity byly alespoň do určité míry korigovány rodiči, nadměrné soustředění se na tyto oblasti života není zdravé, na podstatě věci to ovšem nic nemění. Skutky, kterých se obžalovaný na poškozené dopustil, byly zcela reálné, mimo svět internetu či sociálních sítí. Jestli se nezletilá pohybovala v této oblasti, na spáchání ze strany obžalovaného to nemohlo mít žádný vliv. Obhajoba se obracela rovněž ke změnám v postojích nezletilé poškozené k oběma rodičům, tzn. od kladného hodnocení otce a záporné hodnocení matky k opačnému postoji. V tomto směru lze reagovat tím, že rodinná situace byla pro nezletilou poškozenou složitá už od raného mládí. Nebylo by divu, kdyby nezletilá procházela proměnami tohoto postoje už tehdy, když byla svěřena do péče jednoho z rodičů, pokud by k němu či ke druhému rodiči zaujímal vyhraněné postoje a pokud by se její postoje v průběhu dospívání posouvaly, nebo kdyby pod dojmem proběhlých událostí nedošlo i k nějakému zásadnějšímu zvratu ve vztahu k rodičům. Je to přirozená reakce mladého člověka na proměny jeho rodinné situace, proměny poměrně zásadní, které na ní musí nutně zanechat viditelné stopy. Pokud v takové situaci nezletilá poškozená dochází po časech k opačným závěrům, také na tom není nic zvláštního. Hlavně to nesnižuje její schopnosti pravdivě vypovídat, ani věrohodnost její výpovědi.
69. Obhajoba také připomínala výpovědi osob, které zdánlivě vyznívaly ve prospěch obžalovaného, protože byli v kontaktu s domácností obžalovaného a nezletilé, a nic zvláštního tam nezaznamenali (E. L., L. mladší, S., P.). Soud výpovědi nepovažoval za něco, co by obžalovaného vyvíňovalo nebo vylučovalo možnost, že se tyto skutky odehrály, anebo zpochybňovaly věrohodnost usvědčujících důkazů. Nejenom tito svědkové nic zvláštního nepozorovali. Jak vyplývá z psychologického posudku, odpovídalo to postavení nezletilé v domácnosti, kde od raného dětství žila pouze s otcem. V rámci vývoje nejdříve nebyla schopna plně vyhodnotit probíhající události nebo se k nim nějakým způsobem postavit. Teprve když dospěla do odpovídajícího stádia, mohly projednávané skutky vyjít na povrch. Výpovědi těchto svědků tedy obžalovaného viny nezbavují.

Na základě těchto úvah soud dospěl k závěru o průběhu skutkového děje, jak je uveden ve výroku rozsudku.

70. Soud zvážil znovu důkazy v jejich kontextu, a na základě uvedeného zhodnocení má soud za prokázané, že počátek trestné činnosti obžalovaného spadá do blíže neupřesněné doby roku 2011, v tomto smyslu byl upraven popis skutkového děje. Dále musel soud zohlednit, že přímo výpověď poškozené rozděluje páčání činu na dobu „...v XXXX...“, dále následovala přibližně roční přetržka po přestěhování do XXXX a navazovalo další období páčání trestné činnosti „...v XXXX...“. Proto bylo na místě uvažovat o pokračování nebo opakování trestné činnosti. Vzhledem k přibližně roční časové přetržce, posoudil soud jednání obžalovaného nikoli jako jeden souvislý skutek, ale jako skutky dva. První skutek soud časově vymezil mezi rokem 2011 do listopadu 2013, než se obžalovaný s poškozenou odstěhovali do XXXX. Druhý skutek podle soudu navázal od roku 2015 do července 2017. U každého skutku zvlášť soud v souladu s výpovědí poškozené vymezil, co se v tom kterém období mělo odehrát. Některá jednání se odehrávaly v obou intervalech a jsou tedy zařazeny v obou skutcích, některé patřily jenom do jednoho skutku. Na základě popsání rozpadu původně uvažovaného jednoho na dva skutky, byly oba skutky také samostatně právně kvalifikovány.
71. Každý skutek zvlášť představoval pokračující trestný čin, neboť splnil podmínky podle § 116 trestního zákoníku. Každý skutek se skládal z řady dílčích útoků. Jejich přesný počet nebyl vymezen, vzhledem k tomu, že poškozená vypovídala o dlouhém období několika let, nebyla schopna, ani vzhledem ke svému věku, přesně určit počet jednotlivých útoků. Rozhodně bylo z její výpovědi zřejmé, že se jednalo vícero dílčích jednání. Všechny dílčí útoky byly vedeny jediným záměrem obžalovaného, dosáhnout sexuálního uspokojení. Dílčí útoky naplňovaly skutkovou podstatu stejného trestného činu znásilnění v obou bodech, soulože mezi příbuznými a ohrožování výchovy dítěte. Všechny dílčí útoky spáchány stejným nebo podobným způsobem, zneužitím bezbrannosti a pohrůzkami násilí byla poškozená donucena k sexuálnímu chování sloužícímu k uspokojení pohlavního pudu obžalovaného. Dílčí útoky byly spojeny blízkou souvislostí časovou, vzhledem k jejich povaze a škodlivosti úplně stačilo, že se opakovaly s odstupem i několika měsíců. Stejný byl také předmět útoku obžalovaného, kterým vždy byla poškozená.
72. Z takto zjištěného skutkového stavu soud vyvodil, že obžalovaný se dopustil opakované trestné činnosti, když v obou bodech svým jednáním naplnil v objektivní i subjektivní rovině všechny zákonné znaky zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, v prvním případě zneužitím bezbrannosti, v druhém případě pohrůzkou násilí a zneužitím bezbrannosti. V obou skutcích došlo k pohlavnímu styku - v prvním případě styku provedeném způsobem srovnatelným se souloží, v druhém případě k pohlavnímu styku souloží a jiným stykem způsobem srovnatelným se souloží a v obou případech se obžalovaný těchto činů dopustil na dítěti mladším 15 let.
73. Znak skutkové podstaty: „...pohrůzkou násilí...“ soud viděl v jednání obžalovaného, který se především přes rezistenci poškozené nezletilé snažil o dosažení pohlavního styku. Poškozená sice nepopisovala žádné přímé násilí ve smyslu bití, svazování, držení nebo podobného jednání, ale konstatovala, že obžalovaný na ni ležel, snažil se do ní vniknout, i když poškozená držela nohy rovně či u sebe, snažil se jí vniknout penisem do vagíny nebo do análního otvoru. Všechny tyto jednání byly pro poškozenou potenciální hrozbou, že se na ni obžalovaný fyzického násilí dopustí, i když nemusely být nikdy přímo slovně vymezeny. Znak objektivní stránky: „...zneužitím bezbrannosti...“ soud shledal v tom, že obžalovaný byl rodič poškozené, která mu svěřena do výchovy, byla na něm všestranně existenčně závislá. Obžalovaný využíval její lidské a sexuální nezkušenosti. Poškozená nebyla vyzrálá, takže sice byla schopna jednání obžalovaného zaznamenat, ale nebyla schopna se k němu jakkoliv vyjádřit, dát ho na srozuměnou příslušným úřadům, svěřit se jakékoliv bližší osobě nebo se mu přiměřeně a účinně bránit. Trestná činnosti se

odehrávala v soukromí, bez přítomnosti kohokoli dalšího. Nezletilá poškozená se vzhledem k věku, své fyzické a psychické vyspělosti byla vůči obžalovanému zcela bezbranná. Tímto jednáním obžalovaný přiměl poškozenou k pohlavním stykům, ke kterým by se sama nerozhodla, nechtěla je, nepřála si je, dávala najevo, že je jí jednání obžalovaného nepříjemné. Přesto obžalovaný z toho nevyvodil žádné závěry, ačkoliv to bylo nabíledni.

74. Naplnění těchto znaků vedlo k pohlavním stykům mezi obžalovaným a poškozenou, tedy k fyzickým kontaktům směřujícím k sexuálnímu uspokojení obžalovaného, k ukájení jeho pohlavního pudu na těle jiné osoby. V bodu 1) rozsudku se tyto pohlavní styky daly shrnout pod pojem: „... jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží...“. I když obžalovaný usiloval, jak vyplývá z výpovědi nezletilé poškozené i ze zvukového záznamu, o provedení pohlavního styku způsobem soulože, k takovému pohlavnímu kontaktu nedošlo, nebo alespoň to jasně nevyplývalo z výpovědi nezletilé, která uvádí, že nikdy k proniknutí penisem do vagíny ani do análního otvoru nedošlo. Naopak za pohlavní styk srovnatelný se souloží lze jasně označit orální styk, který nezletilá poškozená zřetelně popisovala. Musela brát penis obžalovaného do úst, lízat ho a přitom obžalovaný dosahoval vyvrcholení. Jednalo se tedy o pohlavní styk, který z pohledu obžalovaného nahrazoval klasickou vaginální soulož, docházelo tedy k pronikání jeho přirození do těla poškozené, byť náhradním způsobem, který lze postavit na roveň provedené souloži. V bodu 2) rozsudku ke shora popsanému způsobu pohlavních styků přistoupila ještě jednání obžalovaného, který se opakovaně snažil zasouvat penis do vagíny, i když podle poškozené do ní nikdy úplně nepronikl, což splňuje znak spáchání znásilnění „...souloží...“. I částečné zasunutí pohlavního údu muže do pochvy ženy lze podřadit pod tento pojem. Spojením pohlavních orgánů je znásilnění dokonáno.
75. Časově se obžalovaný jednání označeného v obou bodech rozsudku dopouštěl bez pochyby od blíže neurčeného okamžiku v roce 2011 do listopadu 2013 a od blíže neurčeného momentu roku 2015 do července 2017, tedy v době, kdy bylo nezletilé poškozené mezi 6 a 12 lety. Vzhledem k tomu, že obžalovaný je vlastním otcem poškozené, bezpochyby věděl, že nezletilá byla celou dobu: „...dítě mladší 15 let...“
76. V bodu 2) rozsudku došlo popsaným jednáním obžalovaného k naplnění znaků přečinu soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku. Z výpovědi nezletilé poškozené i ze zvukového záznamu je patrné, že se obžalovaný pokoušel o klasickou vaginální soulož s poškozenou (např. slova: „...tak ty mě nepustíš ani do pipiny...“, „...takhle to děťátko neuděláme...“), které svědčí, že vše mělo být završeno právě tímto způsobem pohlavního styku s nezletilou. Podle ustálené soudní praxe a judikatury, za soulož je třeba pokládat spojení pohlavních orgánů muže a ženy, přičemž postačí, že došlo jen k částečnému zasunutí pohlavního údu muže do pochvy ženy. Přitom nemusí ani dojít k poruše panenské blány. Spojením pohlavních orgánů je znásilnění dokonáno bez ohledu na to, zda došlo k pohlavnímu ukojení. Z provedených důkazů, zejména protokolu o výslechu nezletilé poškozené L. L. a pořízené zvukové nahrávky je zřejmé, že obžalovaný se opakovaně snažil vykonat na nezletilé i pohlavní styk provedený formou klasické soulože, kdy jí zasouval penis do vagíny, což poškozenou hrozně bolelo a sama k tomu uváděla, že byl už skoro uvnitř a pořád se ho tam snažil dostat, a to i přes tu skutečnost, že dle poškozené do ní nikdy úplně nepronikl. Rovněž nelze pominout jeho slovní projev, kterým doprovázel zasouvání penisu do vagíny nezletilé v tom směru, že chtěl poškozenou oplodnit a mít s ní dítě. Pro snadnější pronikání penisu do vagíny obžalovaný používal i mast zajištěnou při domovní prohlídce, kterou si potíral penis a genitálie nezletilé. Objektem trestného činu soulože mezi příbuznými je morální zásada nedovolující pohlavní styk mezi nejbližšími příbuznými, kdy tato zásada je založena na zkušenosti, že potomstvo z blízkého příbuzenství bývá ohroženo degenerací. Nalézací soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě došlo k naplnění dokonaného přečinu soulože mezi příbuznými.

77. Konečně je soud přesvědčen, že jednání obžalovaného nese i znaky přečinu ohrožení výchovy dítěte podle § odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku (v bodě 2). I když se v zásadě při jednáních znásilňujících nebo zneužívajících nebude jednat o uvedený přečin, neboť ten je objektivně zaměřen jiným směrem. Soud nepochybně skutečnost, že se obžalovaný o poškozenou staral, tzn., že jí zajistil bydlení, jídlo, oblečení a že ji posílal do školy. Zároveň poškozené dlouhodobě ukazoval pohlavní život v době, kdy by se k němu takto mladé dítě za normálních okolností nedostalo. Ve snaze přimět poškozenou k pohlavnímu styku, poškozenou uváděl do sexuálních praktik tím, že jí pouštěl obrazové pornografické záznamy, když se jí snažil „naučit“ jak s ním má provádět orální sex, aby to obžalovaného uspokojovalo, příp. jí sliboval peníze za to, že přistoupí na pohlavní styk s ním, a naznačoval poškozené, že je možné dosáhnout pohlavního styku výměnou za peníze nebo naopak získat peníze poskytnutím pohlavního styku. Ukazoval jí nemravný život v tom smyslu, že lze dosáhnout pohlavního styku násilím nebo nějakými pohružkami. Bezpochyby tím došlo: „... k ohrožení citového a mravního vývoje dítěte...“, tím, že nezletilou poškozenou: „...sváděl k nemravnému životu...“, protože poškozené svým jednáním ukazoval, že jedinec může rozhodovat o svém pohlavním a sexuálním životě i na základě takových motivů jako je pobídka peněz, že existují obrazové záznamy, které pornograficky zobrazují sexuální styky, i když se jedná o zobrazení ponižující, urážlivá a pro mládež do určitého věku zcela nevhodná. Obžalovanému byla uložena povinnost řádně pečovat o výchovu nezletilé poškozené a této povinnosti obžalovaný zásadním způsobem nedostál, nejenom že neplnil zcela své povinnosti řádné výchovy, ale zásadním způsobem přispíval k porušování řádné výchovy nezletilé. S ohledem na délku doby páchání trestné činnosti, kdy obžalovaný pokračoval v páchání trestné činnosti po delší dobu, kdy předmětného jednání se dopouštěl opakovaně po dobu několika let, naplnil i okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby dle § 201 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.
78. Všech těchto jednání se obžalovaný dopustil v přímém úmyslu podle § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť z prokázaného jednání obžalovaného je zřejmé, že u všech třech trestných činů si za prvé byl vědom, že porušuje zájem na osobní svobodě jedince rozhodovat o svém pohlavním životě a nakládání se svým tělem vůbec, porušuje zájem na zákazu styku mezi příbuznými a porušuje zájem na řádné výchově dítěte. Jeho jednání byly s těmito zájmy v příkrém rozporu, takže není pochyb, že obžalovaný o porušení těchto chráněných zájmů věděl a naplnil tím vědomostní stránku úmyslného jednání. Zároveň je z provedeného dokazování zřejmé, že obžalovaný chtěl všechna tato porušení způsobit, bez ohledu na jakékoliv zákazy nebo zábrany. Obžalovaný jednal naprosto sobecky, bezohledně, bezostyšně a jeho jednání poháněla jednoznačná vůle vyvěrající z jeho mysli, která se projevila navenek jednáním vůči nezletilé poškozené. Tato hnací síla jednání ukázala, že jednání obžalovaného naplnilo i volní stránku úmyslného jednání, tedy obžalovaný se chtěl všech těchto jednání dopustit.
79. Obžalovaný se uvedených jednání dopustil ve svých 43–47 letech, byl z hlediska věku plně trestně odpovědný (§ 25 trestního zákoníku). Z provedeného dokazování vyplynulo, že obžalovaný měl plně zachovalou schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání. Naopak byla u obžalovaného podstatně snížena schopnost své jednání ovládat. Obžalovaný se tedy jednání dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti (§ 27 trestního zákoníku). Porušení vícero zájmu chráněných trestním zákoníkem, dlouhodobost jednání obžalovaného a skutečnost, že z těchto jednání není možné jednoduchým způsobem vyvozovat odpovědnost podle jiných právních předpisů, ukázalo, že z těchto jednání musí být vyvozena odpovědnost podle trestního zákoníku (§ 12 odst. 2 trest. zákoníku).
80. Při ukládání druhu a výši trestu soud vycházel z hodnocení povahy a závažnosti spáchaných trestných činů. Pokud jde o povahu trestného činu, jak už bylo zmíněno v hodnocení subjektivní stránky obžalovaného, že byly to činy bezohledné, sobecké, které směřovaly jen za vlastním

sexuálním uspokojením. Povaha takového činu je závažná a odsouzeníhodná. Mezi porušené chráněné zájmy patří právo člověka na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě, ochrana před pohlavními styky mezi nejbližšími příbuznými, které ohrožují lidskou populaci degenerací a zájem na řádné výchově dětí bez jakýchkoli rušivých elementů. K tomu přistupuje způsob provedení činu, kdy se tohoto činu dopustil vlastní otec, který by nejenom ze zákonných důvodů, ale především z důvodů morálních a tradičních měl být nejvyšším ochranitelem zájmu jeho vlastního dítěte, v tomto případě to bylo koncentrováno do faktu, že poškozená byla svěřena do výchovy výhradně obžalovanému. Na to se nabalila skutečnost, že k pohlavním stykům docházelo přibližně po dobu několika roků. Následky tělesné ani duševní prozatím na poškozené patrně nejsou, ovšem rizika, která to pro ni vyvolalo, jsou zcela zřejmé a hovoří o nich oba znalecké posudky, zabývající se duševním stavem poškozené. Osoba obžalovaného bohužel nedávala přílišné záruky ani před spácháním tohoto činu, tím spíš po jeho spáchání. Obžalovaný byl v minulosti trestán pro různou trestnou činnost, převážně majetkového charakteru, byl odsouzen také ke dvěma nepodmíněným trestům odnětí svobody, z nichž byl naposledy podmíněně propuštěn v roce 2004. Od té doby se neobjevily žádné negativní zprávy o obžalovaném. Míra zavinění obžalovaného je určena přímým úmyslným jednáním. Rovněž je u obžalovaného přítomna zavrženíhodná pohnutka, kterák uspokojit své sexuální potřeby v podstatě na dostupném objektu, byť by to byl objekt pro něj nejbližší příbuzný. Hodnocení činu je zmírněno tím, že se obžalovaný činu dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti. V jeho sexualitě byla zjištěna agresivní komponenta, která v podstatě omezovala schopnosti ovládnout své jednání. Celkově lze shrnout, že povaha a závažnost činu ukazují na střední stupeň závažnosti trestných činů a odkazují k ukládání trestu přibližně do středního pásma daného zákonného rozpětí.

81. Dále soud přihlížel k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele. V tomto směru soud neshledal žádné výrazné okolnosti, které by měly vychýlit ukládání trestu k přísnějšímu nebo naopak mírnějšímu trestu. Obžalovaný byl běžně sociálně zapojen, to znamená, byl schopen nalézt si zaměstnání a navázat sociální kontakty. Byl v instrumentální rovině schopen zajistit péči o dceru a alespoň zvnějšku nepůsobil ve společnosti jako problematický člověk. V nejnútnejší míře byl schopen se o sebe postarat. Dosavadní život obžalovaného má dvě fáze, ke kterým se soud mohl vyjádřit. První je takzvaná mladá dospělost, kterou popisoval znalec z oboru psychologie, ve které obžalovaný sklouzl až do kriminálního prostředí, byl opakovaně trestán, dokonce dvakrát vykonal nepodmíněný trest odnětí svobody. Ve druhé etapě střední dospělosti na povrch nic neproniklo, alespoň zdánlivě došlo k jeho nápravě. Ovšem je možné, že se jeho závadné jednání přesunulo do soukromí a působilo vůči rodinným příslušníkům, jak o tom vypovídala například svědkyně Š. a jak se nyní zobrazilo v jednání vůči dceři L. L.. Pokud jde o možnosti nápravy, ty u obžalovaného nejsou právě příznivé. Jednak zde hraje roli fakt, že obžalovaný byl již dříve odsouzen, což k úpravě jeho chování nevedlo. Dále je zde rizikový faktor zmenšené přičetnosti ve vztahu k sexuálním jednáním, které podle vyžadují ochranné léčení. Nakonec je tu také závěr znaleckého posudku, který podmiňuje resocializaci obžalovaného absolvováním ochranného léčení a získáním celkového náhledu obžalovaného na spáchané skutky. Trest by tedy měl být ukládán, i po hodnocení uvedených stránek, přibližně ve středním pásma daného rozpětí.
82. Nakonec soud hodnotil polehčující a přitěžující okolnosti. Na straně obžalovaného soud neshledal žádné významné nebo vyjmenované polehčující okolnosti podle § 41 trestního zákoníku. Naopak u něj našel přitěžující okolnosti podle § 42 písmeno a), b), m), n), p) trestního zákoníku, protože páchal trestnou činnost s rozmyslem; vzhledem k délce páchání trestného činu je zřejmé, že obžalovaný rozumově postihoval své jednání, věděl, co dělá, jeho rozpoznávací schopnosti byly zachovány, čili si velmi dobře uvědomoval, čeho se dopouští. Spáchal čin ze zavrženíhodné pohnutky, uspokojení svého sexuálního pudu realizoval bez ohledu na zájmy jakékoliv druhé osoby; dopouštěl se trestných činů po delší dobu, vícero způsoby, a při více příležitostech; spáchal více trestných činů a byl již pro trestné činy odsouzen. Soud přitom nemohl zohlednit další

vyjmenované přitěžující okolnosti, že obžalovaný k činu využil bezbrannosti poškozené, že porušil zvláštní povinnost stanovenou rodiči vůči dítěti a že zneužil svého postavení osoby vychovávající, které byla nezletilá L. L. svěřena do výchovy, neboť tyto skutečnosti byly zohledněny v právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Převaha přitěžujících okolností ukazuje na ukládání trestu ve vyšší míře v daném středním pásmu. Nakonec soud zohlednil i skutečnost spáchání činu ve stavu zmenšené přičetnosti.

83. Soud ukládal za dva zločiny a dva přečiny úhrnný trest podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, z nichž nejprísnější trestné je ustanovení § 185 odstavec 3 trestního zákoníku. V jeho zákonném rozpětí trestu odnětí svobody od 5 do 12 let soud vyměřoval ukládaný trest. Soud zde připomíná, že oproti původnímu rozhodnutí, došlo ke zpřísnění právní kvalifikace. Nyní soud jednání obžalovaného posoudil jako dva trestné činy znásilnění místo původního jednoho, dokonaný přečin soulože mezi příbuznými § 188 tr. zákoníku, namísto pokusu přečinu soulože mezi příbuznými a soud shledal i okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby dle § 201 odst. 3 písm. b) tr. zákonu, protože obžalovaný pokračoval v páchání trestné činnosti po delší dobu. Vzhledem ke střední závažnosti činu, k běžným poměrům obžalovaného, k horším možnostem nápravy a zejména k převaze přitěžující okolností soud rozhodl o vyměření trestu spíše v horní části středního pásma daného zákonného rozpětí tedy trestu odnětí svobody v trvání 10 let. Tento trest odnětí svobody soud považuje za přiměřený, i po naznačeném zpřísnění právní kvalifikace. Vzhledem k délce stanoveného trestu odnětí svobody soud rozhodl podle zákonných kritérií, aby obžalovaný pro výkon tohoto trestu odnětí svobody byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.
84. Státní zástupce již v podané obžalobě navrhoval, aby soud uložil obžalovanému ochranné léčení sexuologické, ústavní formou. K otázce se vyjádřila znalkyně z příslušného oboru, která u obžalovaného konstatovala poruchu agresivní sexuality, kterou lze považovat za sexuální deviaci ovlivňující ovládací schopnosti obžalovaného. Vzhledem k tomu znalkyně navrhovala ústavní sexuologické léčení i s protialkoholním zaměřením, protože obžalovaný činy spáchal ve stavu vyvolaném duševní poruchou, ve které hůře ovládal své sexuální jednání. Pobyt obžalovaného na svobodě je tedy nebezpečný, neboť nezvládnuté sexuální puzení je nebezpečím pro okolí, pokud obžalovaný na něj nezíská potřebný náhled a nedokáže jej zvládnout či regulovat. Je rizikovým činitelem nejen k osobám, které žijí v jeho domácnosti, ale i k dalším osobám. Z toho důvodu soud rozhodl o uložení ochranného léčení sexuologického; v souladu s doporučením znaleckého posudku v ústavní formě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení

které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. (§ 249 odst. 1, 2 trest. řádu)

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání. (§ 253 odst. 3 tr. řádu)

Brno 18. března 2019

Mgr. Tomáš Kurfířt v. r.
předseda senátu